

TỜ SÁCH TÊN THẾ KỶ 21 CỦA BÁO

THE LUNAR CHRONICLES
SCARLET
CỔNG CHỜ MẶT TRĂNG

VIỆT KIỆT BÁO THỜI

MARISSA MEYER

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3: Part 1](#)

[Chương 3: Part 2](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6: Part1](#)

[Chương 6: Part 2](#)

[Chương 7](#)

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3: Part 1](#)

[Chương 3: Part 2](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6: Part1](#)

[Chương 6: Part 2](#)

[Chương 7](#)

SCARLET - KHĂN ĐỎ

Marissa Meyer

www.dtv-ebook.com

Chương 1

SCARLET CHO TÀU LƯỢN HẠ DẪN XUỐNG CON HẸM phía sau tiệm ăn Rieux, đúng lúc máy liên lạc của cô đổ chuông bên ghế phụ, kèm theo một giọng nói tự động: "Tin nhắn gửi tiểu thư Scarlet Benoit từ sở cảnh sát Toulouse, phòng Tìm Kiếm Người Mất Tích"

Giật mình, Scarlet đánh tay lái, vừa kịp né không để mạn phải của tàu lượn quẹt vào bức tường đá kế bên, và kéo phanh cho xe dừng khựng lại. Cô nhào người sang vớ lấy máy liên lạc, trước cả khi động cơ xe kịp tắt. Màn hình màu xanh nhấp nháy chiếu lên trên bảng điều khiển.

Họ đã tìm ra cái gì đó.

Cảnh sát Toulouse hẳn đã tìm ra manh mối gì đó.

"Chấp nhận!" Cô vội vã kêu lên, hai tay lắc mạnh cái màn hình.

Cô đã hi vọng đó là cuộc gọi của vị cảnh sát phụ trách vụ án của bà cô, nhưng cuối cùng tất cả những gì cô nhận được chỉ là một dòng tin nhắn khá dài

28 THÁNG 8 NĂM 126 KỈ NGUYÊN THỨ 3

V/V: HỒ SƠ SỐ #AIG00155819, LẬP NGÀY 11 THÁNG 8 NĂM 126 KỈ NGUYÊN THỨ 3

THÔNG BÁO GỬI TỚI CÔ SCARLET BENOIT TẠI THỊ TRẤN RIEUX, NƯỚC CỘNG HOÀ PHÁP: KỂ TỪ 15 GIỜ 42 PHÚT NGÀY 28

THÁNG 8 NĂM 126 KỈ NGUYÊN THỨ 3, TRƯỜNG HỢP MẤT TÍCH CỦA BÀ MICHELLE BENOIT TẠI THỊ TRẤN RIEUX, NƯỚC CỘNG HOÀ PHÁP BỊ BÁC BỎ DO KHÔNG ĐỦ CHỨNG CỐ CHỨNG MINH CÓ SỰ ĐE DOẠ GÂY TỔN HẠI CỦA NGƯỜI THỨ HAI. PHÒNG ĐOÁN: ĐỐI TƯỢNG ĐÃ TỰ Ý BỎ ĐI HOẶC/VÀ TỰ SÁT.

ĐÓNG HỒ SƠ.

CẢM ƠN SỰ ỦNG HỘ CỦA QUÝ VỊ VỚI SỞ CẢNH SÁT CỦA CHÚNG TÔI.

Tin nhắn được gửi kèm với một đoạn băng quảng cáo của sở cảnh sát, nhắc nhở các tài xế phải tuân thủ đầy đủ các bước bảo đảm an toàn trong khi lái xe và thắt dây an toàn khi động cơ xe vẫn đang nổ máy.

"Đám người ngu ngốc!" Scarlet nghiêng rặng, nhìn chăm chăm vào màn hình trước mặt.

Dòng chữ ĐÓNG HỒ SƠ như đang nhảy múa giễu cợt cô.

Scarlet hét lên đầy căm phẫn, vung tay đập mạnh cái màn hình xuống tấm bảng điều khiển tàu lượn. "Đám người ngu ngốc!" Cô đập nó thêm vào vài cái nữa rồi quăng nó xuống sàn xe bên ghế phụ. Quá bức bối, cô tháo dây an toàn và đẩy mạnh cửa xe lao ra ngoài. Mùi dầu mỡ và mùi rượu whiskey từ trong tiệm ăn xộc vào mũi khiến cô loạng choạng suýt ngã. Scarlet cố gắng điều hoà lại nhịp thở, không để cơn giận dữ làm mờ lí trí.

Cô cần phải tới Sở cảnh sát. Giờ đã hết giờ làm, vậy thì ngày mai. Ngay sáng ngày mai. Cô sẽ thật bình tĩnh và giải thích cho họ hiểu tại sao phỏng đoán của họ là sai. Cô sẽ yêu cầu họ phải mở lại hồ sơ vụ án.

Scarlet dí cổ tay vào cái máy quét bên cạnh của tàu lượn và giật mạnh cửa xe lên, cô sẽ yêu cầu vị thanh tra phụ trách vụ án của bà cô phải tiếp tục tìm kiếm. Cô sẽ buộc ông ta phải lắng nghe. Cô sẽ buộc ông ta phải

hiểu rằng bà cô không hề tự ý bỏ đi, và càng không có chuyện tự sát ngớ ngẩn.

Băng ghế sau của tàu lượn chất đầy các giỏ rau củ quả mới hái trong vườn, nhưng Scarlet gần như chẳng để ý gì tới chúng. Bởi đầu óc cô còn đang ở tí tặn Toulouse, cách hàng chục dặm, lên kế hoạch cho cuộc gặp mặt vào ngày mai. Với những dẫn chứng hùng hồn nhất, thuyết phục nhất mà cô có.

Chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra với bà. Việc bà đột nhiên mất tích thế này hoàn toàn không bình thường. nếu Sở Cảnh sát tiếp tục từ chối điều tra, Scarlet sẽ kiện vụ này ra toà và khiến cho đám thanh tra đầu đất kia bị tước thẻ ngành và không bao giờ có thể làm việc trong lực lượng thực thi pháp luật nữa và...

Cô chộp lấy hai quả cà chua đỏ mọng ở hai tay và xoay người ném mạnh vào bức tường đá phía sau. Nước và hạt cà chua bắn tung toé xuống đồng rác đang chờ đem đi xử lí ở dưới chân tường.

Cách này thật hiệu quả, Scarlet thấy cơn giận dữ trong lòng đã phần nào vơi đi. Cô nhặt tiếp quả thứ ba, tưởng tượng ra vẻ mặt đầy nghi ngờ của ông thanh tra khi cô cố gắng giải thích với ông ấy rằng bà mình không bao giờ tự dưng bỏ đi không một lời nhắn nhủ như thế. Cô hình dung ra cảnh nước cà chua bắn tung toé trên khuôn mặt tự mãn.

Cách của bật mở đúng lúc quả cà chua thứ tư bay vút trong không khí. Scarlet chuẩn bị vung tay ném tiếp quả thứ năm thì dừng khựng lại, nhìn ông chủ quán đã kịp nấp ra sau khung cửa. Khuôn mặt ông đỏ lên khi nhìn thấy vết cà chua nhoè nhoét trên tường tiệm ăn.

"Hy vọng đó không phải cà chua của tôi"

Scarlet thu vội tay lại và quẹt vào ống quần. Cô có thể cảm nhận được mặt mình đang nóng bừng lên còn mạch máu thì vẫn chưa hề đập chậm lại.

Ông Gilles nhướn lông mày "Thế nào?"

"Chúng không phải của ông." Scarlet ấp úng nói. Đó là sự thật. về lí thuyết chúng vẫn là của cô cho tới khi ông Gilles trả tiền..

"Tôi sẽ trừ 3 univ vào tiền rau quả cho việc lau dọn cà chua trên tường kia. Và giờ nếu như cô đã trút giận xong, vui lòng bê đồ vào trong này. Tôi đã phải phục vụ rau diếp héo cho khách suốt 2 ngày nay rồi."

Nói xong ông thụt trở lại vào trong quán, cánh cửa vẫn mở hé, để lọt ra ngoài con hẻm tiếng bát đĩa va vào nhau lanh canh và tiếng cười nói ồn ã.

Thế giới của Scarlet sau một đêm đã bị đảo lộn và không ai nhận ra điều đó. Bà nội cô bị mất tích và không một ai quan tâm.

Cô quay trở lại thùng xe nắm lấy giỏ cà chua và đợi cho tim mình đập chậm trở lại. Từng câu từng chữ trong đoạn tin nhắn vừa nhận được vẫn như đang dội bom vào đầu cô, có điều đợt công kích đầu tiên đã bay đi cùng mấy quả cà chua nát.

Khi đã có thể hít thở bình thường mà không làm cho hai lá phổi run rẩy, cô nhấc giỏ cà chua đặt lên trên giỏ khoai tây và ì ạch bê chúng ra khỏi tàu lượn.

Trong bếp, mọi người đang tất bật xào nấu và bày biện thức ăn ra đĩa nên chẳng ai để ý đến sự xuất hiện của Scarlet. Cô bê thẳng chúng vào phòng chứa đồ mát và đặt lên trên một trong mấy cái giá kê sát tường.

"Scarlet thân yêu!"

Scarlet quay lại, vén chỗ tóc dính trên cổ sang một bên.

Émilie đang đứng ở bậu cửa, tủm tủm cười,, ánh mắt hấp háy ra chiều bí mật. Nhưng khi nhìn thấy nét mặt khó đăm đăm của Scarlet, nụ cười trên môi cô liền vụt tắt. "Cậu..."

"Mình không muốn nói về chuyện đó." Scarlet lách qua cô bạn nhân viên phục vụ bàn quay trở vào trong bếp, nhưng Émilie vẫn kiên trì bám đuổi theo.

"Thì đừng nói. Cậu đến thì tốt rồi" Cô khoác tay Scarlet kéo ra phía cửa sau - "Bởi vì anh ấy đã trở lại." Nụ cười đầy ma mãnh trên môi Émilie trái ngược hẳn với mái tóc xoăn như thiên thần của cô.

Scarlet đẩy tay cô bạn ra và kéo một thùng củ cải trắng và củ cải vàng đưa cho Émilie. "Thế à." Sắc mặt cô vẫn không hề thay đổi, cô không quan tâm anh ta là ai hay tại sao Émilie lại tỏ ra khẩn trương với việc anh ta trở lại như thế. Vừa nói cô vừa nhắc giỏ hành tây đỏ ra khỏi xe.

"Cậu không nhớ đúng không? Scarlet, là cái anh đấu sĩ đường phố mà mình từng kể cậu nghe tối hôm... à chắc mình kể cho Sophia."

"Đấu sĩ đường phố?" - Scarlet nhắm mắt lại, đầu bắt đầu thấy đau - "Thật sao, Émilie?"

"Đừng thế mà. Anh ấy dễ thương lắm! Cả tuần nay gần như ngày nào anh ấy cũng tới đây và ngồi ở khu vực do mình phụ trách, chứng tỏ là phải có ý gì đó đúng không?" - Khi thấy Scarlet không nói gì, Émilie đặt thùng củ cải xuống và thò tay vào tạp dề rút ra một phong kẹo cao su - " Anh ấy ít nói lắm, khác hẳn với Roland và đám bạn của hắn. Mình nghĩ anh ấy nhát... và cô độc" Cô lấy một cái kẹo cho vào mồm rồi đưa cho Scarlet cái khác

" Một đấu sĩ đường phố mà nhát á?" Scarlet phẩy tay từ chối chiếc kẹo trên tay cô bạn - "Cậu có nghe thấy bản thân mình đang nói gì không thế Émilie?"

"Cậu phải gặp anh ấy mới hiểu tại sao mình lại nói như vậy. Đôi mắt của anh ấy..." Émilie đung đưa hai tay trước ngực, mắt mơ màng.

Émilie!" Ông Gilles lại xuất hiện trước bậu cửa - "Đừng có mơ mộng giữa ban ngày nữa. Có bốn khách đang chờ cô kia." Ông nhìn Scarlet như muốn cảnh báo sẽ trừ thêm vài univ nữa vào tiền công của cô nếu còn tiếp tục làm phiên nhân viên của ông, rồi quay lưng bỏ vào trong, mà không hề biết rằng Émilie đang lè lưỡi phía sau.

Cặp giò hành tây ở bên hông, Scarlet đóng cửa xe lại và đi qua mặt cô bạn. "Kìa, có khi là anh chàng của cậu cũng nên"

"Không, anh ấy thường phải 9h mới đến cơ. " - Émilie cúi xuống bê thùng củ cải đi theo Scarlet vào trong bếp. Rồi như sực nhớ ra gì đó, cô đứng khựng lại - " Ôi, mình thật vô ý! Mình đã định nhắn tin hỏi về bà cậu cả tuần nay mà quên mất. Thế đã có tin gì mới chưa?"

Quai hàm Scarlet bạnh lại, cô nhớ tới dòng tin nhắn vừa nhận được cách đó vài phút. Đóng hồ sơ.

"Không có gì mới." Cô lắc đầu đáp, trước khi đoạn hội thoại của họ bị cắt ngang bởi không khí khẩn trương ồn ào trong bếp.

Émilie bê thùng củ cải vào phòng chứa đồ đặt lên giá trong lúc Scarlet bận rộn sắp xếp lại các giỏ rau quả cho ngay ngắn. "Cố gắng đừng lo lắng quá, Scarlet ạ. Bà sẽ sớm quay lại thôi." Émilie động viên cô bạn rồi đi ra ngoài làm việc.

Scarlet bắt đầu thấy đau quai hàm vì nghiến răng quá chặt. Mọi người nói về chuyện mất tích của bà cô như thể đang nói về một con mèo đi lạc, sẽ quay về nhà khi cảm thấy đói. Đừng lo, bà sẽ sớm quay lại thôi.

Nhưng đã hơn hai tuần nay bà cô không về nhà. Đột nhiên biến mất, không một tin nhắn, không một lời tạm biệt, không một lời cảnh báo. Bà

thậm chí còn bỏ lỡ sinh nhật 18 tuổi của cô, mặc dù đã mua đầy đủ nguyên liệu để làm món bánh chanh yêu thích cho Scarlet từ một tuần trước.

Không người nông dân nào nhìn thấy bà đi qua. Không người máy android nào phát hiện ra điều gì đáng ngờ. Máy liên lạc của bà bỏ lại ở nhà, không có vết tích nào trong phần tin nhắn, ghi nhớ hay lịch sử truy cập. riêng việc bà bỏ đi mà không cầm theo nó đã là một điều đáng ngờ. Chẳng ai lại đi đâu mà không cầm theo máy liên lạc.

Nhưng đó chưa phải là điều tệ nhất. không phải chiếc máy liên lạc bị bỏ lại hay chiếc bánh gato còn chưa kịp làm.

Scarlet còn tìm thấy con chip căn cước của bà.

Con chip căn cước của bà. Bọc trong miếng vải thưa bọc pho mát dính máu và đặt ngay ngắn trên bệ bếp.

Viên thanh tra nói đó là cách mọi người vẫn làm khi họ bỏ đi và không muốn bị tìm thấy - họ rạch tay, tháo bỏ con chip căn cước. Ông ta nói điều đó với giọng đầy tự hào, như thể vừa giải mã được một bí ẩn, trong khi Scarlet thừa hiểu những kẻ bắt cóc hoàn toàn có thể nghĩ ra mảnh đó.

SCARLET - KHĂN ĐỎ

Marissa Meyer

www.dtv-ebook.com

Chương 2

SCARLET NHÌN THẤY ÔNG GILLES đang đứng sau quầy, rưới sốt kem trắng béchamel lên chiếc sandwich kẹp giăm bông. Cô đi vòng sang phía đối diện, hươ tay thu hút sự chú ý của ông và nhận lại một cái cau mày khó chịu.

"Xong rồi" Cô cau có nói - "Ông kí nhận hộ tôi cái"

Ông Gilles xúc khoai tây rán vào đĩa bánh kẹp rồi đẩy cái đĩa thức ăn về phía Scarlet. "Bê cái này ra bàn số 1 rồi quay lại đây là tôi kí xong."

Scarlet tức giận, thẳng thừng từ chối. "Tôi không làm việc cho ông, ông Gilles ạ"

"Cô nên cảm thấy biết ơn vì cô tôi đã không bắt cô quay trở ra ngoài và lau sạch chỗ cà chua kia." Ông ta quay lưng về phía Scarlet, cái áo sơ mi trắng ướt sũng mồ hôi đã ngả sang màu ố vàng.

Ngón tay của Scarlet giật giật, chỉ chực cầm cái bánh kẹp lên ném vào gáy ông ta - cô rất muốn so sánh với cảm giác ném cà chua khi nãy. Nhưng giấc mơ đó đã nhanh chóng tan thành mây khói khi cô hình dung ra khuôn mặt nghiêm nghị của bà nội. Bà sẽ thất vọng thế nào khi trở về nhà và phát hiện ra Scarlet vừa làm mất đi một trong những khách hàng trung thành nhất của gia đình chỉ vì một cơn giận dữ.

Scarlet hậm hực bưng đĩa bánh ra khỏi bếp, và suýt đụng phải nhân viên phục vụ từ bên ngoài đi vào. Quán Rieux không phải một cửa tiệm khang trang, nếu không muốn nói là khá tồi tàn - bàn ghế thì cộc cạch, chắp

vá, không khí thì nồng nặc mùi dầu ăn, sàn nhà quanh năm nhớp nháp dính đầy dầu mỡ. nhưng trong một thị trấn nơi mà việc uống rượu và buôn chuyện là thú tiêu khiển của hầu hết người dân địa phương thì quán Rieux lúc nào cũng nhộn nhịp và đông khách, đặc biệt là vào các ngày chủ nhật - khi mà mọi nông dân trong vùng đều tạm gác công việc đồng áng của mình lại để nghỉ xả hơi.

Trong lúc chờ để có chỗ lách qua đám đông, sự chú ý của Scarlet đã dừng lại ở mấy cái màn hình phía sau quầy bar. Cả ba màn hình đều phát cùng một bản tin giống như đoạn băng đã lan tràn trên mạng suốt từ đêm hôm trước. Mọi người đang bàn tán về buổi vũ hội hằng năm ở Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông với vị khách mời danh dự là Nữ Hoàng Mặt Trăng và sự xuất hiện gây xôn xao dư luận của một cô gái cyborg nửa người nửa máy. Nghe đâu cô gái này đã bất ngờ đột nhập vào buổi khiêu vũ, bắn vỡ mấy cái đèn chùm và tìm cách ám sát bà nữ hoàng... nhưng cũng có thể người cô ta muốn ám sát là vị tân Hoàng đế mới lên ngôi. Mỗi người đưa ra một giả thuyết khác nhau. Màn hình dừng lại với hình ảnh cận cảnh của cô gái cyborg - mặt lấm tẩm vết bẩn, mái tóc ướt nhẹp buộc túm lại đằng sau khá lộn xộn. Scarlet thấy thật khó hiểu khi một người ăn mặc như vậy lại có thể vượt qua được cửa hoàng cung, chứ chưa nói đến chuyện đặt chân vào buổi vũ hội.

"Đáng ra họ nên cho cô ta một phát súng nhân đạo, lúc cô ta ngã xuống cầu thang mới phải." Roland, một khách quen của quán, lè nhè lên tiếng, đồng thời giơ một ngón tay lên giả vờ như đang bóp cò súng - "Nếu là tôi, tôi sẽ găm thẳng viên đạn vào giữa đầu cô ta. Và thế là... thoát nợ!"

Mấy người ngồi quanh đó ồ lên hưởng ứng, khiến Scarlet phát buồn nôn. Cô đảo tròn hai mắt đầy khinh miệt rồi bê đĩa thức ăn đi tới bàn số 1.

Ngay lập tức cô nhận ra anh chàng đấu sĩ đường phố điển trai của Émilie, phần là nhờ dãy các vết sẹo và vết bầm tím nổi bật trên nước da màu oliu, nhưng lí do chính vẫn là vì hiện trong quán chỉ có mỗi mình anh

ta là khách lạ, còn lại những người khác đều đã nhắm mắt. anh ta trông nhếch nhác, khác hẳn với tưởng tượng của cô qua lời kể đầy chất thơ của Émilie, với mái tóc rối bù, chống ngược tứ phía và một bên mắt sưng vù, tím ngắt.

Trước mặt anh ta là ba chiếc đĩa trống trơn ngoại trừ ít dầu ăn còn sót lại và vài miếng salat trứng cùng dăm ba lát cà chua và rau diếp chưa hề được đụng tới.

Scarlet không hề biết rằng mình đang nhìn chăm chăm vào anh chàng lạ mặt kia cho tới khi ánh mắt của họ chạm vào nhau. Mắt anh ta màu xanh biếc và đầy ma lực. Hai tay cô nắm chặt đĩa bánh, giờ thì cô đã hiểu tại sao Émilie lại mê đắm anh chàng này đến vậy. Anh ta có một đôi mắt đẹp đến hút hồn...

Lách mình qua đám đông, cô đặt đĩa thức ăn xuống trước mặt anh ta. "Anh gọi món bánh mì croquet monsieur?"

(croquet monsieur: bánh sandwich nướng kiểu pháp, kẹp giăm bong và phô mai, ăn kèm với nước sốt kem trắng béchamel)

"Cảm ơn cô" Giọng nói của anh ta khiến cô giật mình, bởi vì nó không to hay cộc cằn như cô tưởng tượng, khá lạ khá trầm và có phần ấp úng.

Có lẽ Émilie nói đúng. Có lẽ anh ta đúng là nhút nhát thật.

"Anh có chắc là không cần chúng tôi bưng nguyên cả con heo quay ra cho anh không?" - Vừa nói cô vừa thu dọn ba cái đĩa không trên bàn - "Như thế nhân viên phục vụ sẽ đỡ mất thời gian chạy ra chạy vào trong bếp."

Hai mắt anh ta trợn tròn nhìn Scarlet, khiến cô trong một thoáng đã tưởng anh ta sẽ làm như vậy thật. Nhưng rồi anh ta chỉ nhìn xuống chiếc bánh sandwich giòn tan và nói khẽ. "Thức ăn ở đây rất ngon"

Câu nói đó của anh ta khiến Scarlet suýt phì cười, bởi trong từ điển của cô "thức ăn ngon" và "tiệm Rieux" là hai cụm từ thường không có liên quan gì với nhau. "Hoặc do đánh nhau nhiều quá nên anh ăn gì cũng thấy ngon."

Anh ta không trả lời, chỉ im lặng nghịch cái ống hút trong cốc nước trước mặt. Trông dáng vẻ của anh ta có gì đó bồn chồn, không yên.

"Chúc anh ăn ngon miệng" - Cô bê chõng đĩa lên định quay đi, nhưng rồi dừng lại, nghiêng mấy cái đĩa về phía anh ta - "Anh có chắc là không muốn ăn chỗ cà chua này không? Cả đĩa thức ăn ngon nhất là món cà chua đây. Hơn nữa chúng còn được trồng trong chính vườn nhà tôi. Cả rau diếp nữa, nhưng lúc vừa hái xong nó không héo thế này đâu. Anh không muốn ăn rau diếp cũng chẳng sao nhưng còn cà chua...?"

Sự căng thẳng trên khuôn mặt anh chàng đấu sĩ bắt đầu giãn dần ra. "Tôi chưa bao giờ thử."

Scarlet nhướn lông mày. "Chưa bao giờ?"

Sau một hồi do dự, anh ta ỏ cốc nước trên tay xuống và cầm lấy hai miếng cà chua cho vào miệng.

Anh ta nhai thử vài cái và ngẫm nghĩ một hồi rồi mới dám nuốt. "Không giống như tôi nghĩ" - Anh ta quay ra nhìn Scarlet - "Nhưng không đến nỗi quá tệ. Tôi có thể gọi thêm ít cà chua nữa được không?"

Scarlet chỉnh lại chõn đĩa trên tay, sợ rằng sẽ làm rớt con dao phết bơ xuống sàn. "Thực ra tôi không làm ở..."

"Đến rồi! Đến rồi!" Ai đó ngồi gần quầy ba reo lên đầy phấn khích, khiến mọi con mắt trong quán ăn lập tức đổ dồn về phía ba cái màn hình treo trên tường. Máy quay an ninh đang quay đến cảnh khu vườn xanh mướt vẫn còn ướt đẫm nước mưa và cái cầu thang lớn trải thảm đỏ rực rỡ,

đồ dài xuống ganj con đường phủ đầy đá cuội. một khung cảnh rất nên thơ và thanh bình.

"Tôi cá 10 univ là một đứa con gái nào đó sẽ bị rơi mất một chân trên mấy cái bậc thang kia!" - Anh ta gào ầm lên, kéo theo những tràng cười lớn từ phía quầy ba - "Có ai muốn cá với tôi không? Vui thôi mà?"

Vài giây sau, cô gái cyborg xuất hiện trên màn hình. Cô ấy lao ra từ bên trong phòng khiêu vũ và chạy xuống cầu thang, phá tan bầu không khí tĩnh lặng của khu vườn bên ngoài. Scarlet nín thở, mặc dù đã biết trước chuyện gì sẽ xảy ra nhưng cô vẫn không khỏi bàng hoàng khi chứng kiến cảnh cô gái kia ngã lộn nhào xuống cầu thang và nằm sòng sọc trên đất. Mặc dù đoạn băng không hề có tiếng, nhưng Scarlet có thể hình dung ra tiếng thở hổn hển đầy đau đớn của cô gái lúc đập lưng xuống nền đá cuội. Phía trên cầu thang, đám đông lỗ nhố bắt đầu hiện ra.

Ánh sáng hắt ra từ trong phòng khiêu vũ rọi thẳng vào miếng kim loại trên bậc cầu thang Scarlet không khó khăn gì để nhận ra đó là chiếc chân cyborg của cô gái tội nghiệp kia. Cô đã được nghe kể đi kể lại câu chuyện này hàng chục lần, từ mồm của những người hàng xóm nhiều chuyện.

"Nghe nói người đang đứng ở phía bên trái là bà nữ hoàng." Émilie nói. Scarlet giật nảy mình, không hề biết cô bạn đã đứng phía sau từ bao giờ.

Hoàng tử - không, giờ đã là Hoàng đế - từ từ bước xuống cầu thang và cúi xuống nhặt bàn chân đó lên. Cô gái vội vàng kéo váy che bấp chân, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thể che đi được chỗ dây lòng thòng đang thò ra từ cổ chân.

Scarlet biết những lời đồn đại về cô gái này. Rằng cô ấy không chỉ là người mặt trắng - một kẻ đào tẩu bất hợp pháp và một mối nguy hiểm với trái đất - mà còn dùng phép thuật để tẩy não hoàng đế Kai. Nhiều người

cho rằng thứ cô ta mong muốn là quyền lực, nhưng một số khác lại tin rằng sự giàu có mới là cái mà cô ta đang nhắm tới. Và rằng cô ta đang tìm cách khơi mào cho cuộc chiến tranh vốn dĩ luôn là cái cớ để người Mặt Trăng lấy ra đe dọa người Trái Đất. Nhưng dù mục đích của cô ấy có là gì đi chăng nữa thì Scarlet vẫn không khỏi động lòng trắc ẩn với cô ta. Xét cho cùng, cô ấy vẫn còn quá trẻ, trẻ hơn cả Scarlet, và trông cô ấy thật tội nghiệp khi bất lực nằm dưới chân cầu thang như thế kia.

"Sao không giết quách cô ta đi nhỉ, coi như là giải thoát cho cô ta." Người ngồi phía trước quỳ ba phần nộ kêu lên.

Roland chỉ ngón tay về phía màn hình. "Công nhận. Đời tôi chưa từng thấy thứ gì kinh tởm như thế"

"Tôi lại nghĩ khác." - Ai đó cuối phòng nói vọng lên - "Tôi thấy cô ta giả vờ tử ra yếu đuối và ngây thơ như thế cũng dễ thương đấy chứ. Thay vì trả cô ta trở lại Mặt Trăng, chi bằng cứ cho cô ta đến ở với tôi có hơn không?"

Anh ta vừa nói dứt lời, mọi người bên dưới cười rộ lên. Roland đập tay xuống bàn cười hả hê. "Có cái chân kim loại đó ôm ấp thì sướng phải biết!"

"Lũ vô học." Scarlet lẩm bẩm nhưng lời bình phẩm của cô nhanh chóng bị chìm ngấm giữa những tiếng cười khà ố của đám đàn ông trong quán.

"Tôi cũng muốn thử một lần xem thế nào!" Ai đó bồi thêm, kèm theo đó là những tiếng huýt sáo và tiếng đập bàn hưởng ứng.

Máu nóng bốc lên ngùn ngụt trong đầu Scarlet, cô giận dữ đặt mạnh chông đĩa xuống mặt bàn, rồi hăm hăm đi xuyên qua đám đông tới thẳng chỗ quỳ ba, trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Quá bất ngờ, người pha chế rượu chỉ biết đứng trơ khấc nhìn Scarlet gạt mấy chai rượu sang

một bên và trèo thẳng lên mặt quầy ba. Cô kiễng chân, thò tay ra sau cái kệ đựng toàn cốc uống rượu cô-nhắc và giật mạnh cái dây cáp điện. Ngay lập tức, cả ba màn hình đen ngòm, hình ảnh cô gái cyborg và khu vườn thượng uyển cũng vụt biến mất.

Đám đông bên dưới ồ lên phản đối.

Scarlet quay ngoắt lại, vô tình đập trúng phải chai rượu trên mặt quầy làm nó rơi xuống đất vỡ choang. Nhưng điều đó không hề khiến cô bận tâm. "Mấy người nên tỏ ra tôn trọng với người khác một chút! Dù gì cô gái đó cũng sắp bị xử tử rồi!"

"Cô ta là người Mặt Trăng!" - Tiếng một người phụ nữ gay gắt vang lên - "Cô ta đáng bị xử tử!"

Ai nấy đều gật đầu hưởng ứng, thậm chí có người còn lấy ruột bánh mì ném vào người Scarlet. Nhưng Scarlet không hề nao núng, cô chống hai tay lên hông, lạnh lùng nói. "Cô ấy mới chỉ 16 tuổi"

Những tiếng la ó ầm ầm nổi lên, cả phụ nữ lẫn đàn ông ùng ùng xô ghế đứng dậy, gào thét chửi rủa người Mặt Trăng, gọi là là đám quý dữ và buộc tội cô gái kia đã cố tình ám sát một lãnh đạo của Liên Minh Trái Đất!

"Thôi nào, thôi nào, mọi người bình tĩnh lại đi! Hãy tha cho Scarlet!" - Roland giơ tay trấn an đám đông, mùi rượu whiskey từ mồm hắn toả ra nồng nặc - "chúng ta đều biết nhà này có tiền sử bệnh tâm thần mà. Đầu tiên là mục ngỗng già đó bỏ đi, và giờ đến lượt Scarlet đứng ra đòi quyền bình đẳng cho người Mặt Trăng!"

Đám đông bên dưới cười rộ lên kèm theo những tiếng chế giễu, nhạo báng gia đình Scarlet. Cô thậm chí còn không biết mình đã nhảy xuống khỏi quầy ba bằng cách nào, chỉ biết rằng khi định thần lại thì đã thấy mình đang đứng trước mặt gã Roland thô bỉ kia và thụi cho hắn một quả vào giữa mặt...

Hắn rú lên và sấn sổ lao về phái cô "Mày dám..."

"Bà tao không hề bị điên!" - Cô túm lấy cổ áo hắn - "Có phải mày đã nói như thế với ông thanh tra khi ông ấy tới điều tra không? có phải mày đã nói bà tao bị điên không?"

"Tất nhiên là tao nói bà ta bị điên rồi!" - Hắn gào lên, mùi hôi thối từ thứ rượu rẻ tiền phả vào mặt cô làm cô phát buồn nôn - "Và tao dám cá tao không phải người duy nhất nói ra điều đó. Hãy nhìn cái cách bà ta chui rúc trong căn nhà cũ kĩ đó, trò chuyện với đám động vật và android như thể chúng là con người, trong khi với con người thật sự thì cầm súng đuổi người ta đi..."

"Chỉ có duy nhất một lần, và hắn ta là một tên cò chuyên đi dắt gái!"

"Tao cũng chẳng ngạc nhiên nếu cụ già Benoit nhà mày định bán mày cho..."

Scarlet dùng cả hai tay xô mạnh tên Rolandra đằng sau, làm hắn ngã dúm dúm vào người Émilie đang tìm cách xen vào giữa hai người. Émilie hét ầm lên, né vội ra đằng sau để tránh xa khỏi tên Roland hôi hám.

Loạng choạng một lúc cuối cùng hắn cũng lấy lại được thăng bằng, và trừng mắt giơ tay cảnh cáo Scarlet. "Coi chừng đấy Scarlet, nếu không muốn có kết cục như..."

Vừa nói đến đó cổ họng hắn đã lập tức bị chặn lại bởi bàn tay vạm vỡ của anh chàng võ sĩ, trong nháy mắt cả người hắn bị nhắc bổng lên không trung, giống như một con búp bê vải.

Cả tiệm ăn im phăng phắc. Nét mặt của anh chàng võ sĩ vẫn không hề thay đổi.

Scarlet há hốc mồm, không dám tin vào những gì đang diễn ra trước mắt mình.

"Tôi tin rằng anh nợ cô ấy một lời xin lỗi." Anh ta nói, giọng rất nhẹ nhàng và điềm tĩnh.

Roland ú ớ không thốt ra thành tiếng, hai chân quẫy đạp trong không khí như một con cá quẫy chết.

"Ê, buông anh ta ra!" - Một người đàn ông quát lên, xô ghế đứng dậy - "anh ta sẽ chết mất!" Nói rồi ông ta lao tới nắm lấy cổ tay của anh chàng võ sĩ, mắt môi mắt lợi giật ra nhưng chẳng khác nào lấy trứng chọi với đá. Cuối cùng ông ta đành buông tay ra và định tung đòn bát ngờ tấn công vào mặt đối thủ nhưng chưa kịp làm gì đã bị cánh tay còn lại của anh ta vung lên chặn lại.

Scarlet loạng choạng lùi khỏi quầy ba, nhưng vẫn kịp nhìn thấy dòng chữ CBTT962 xăm trên cẳng tay của anh ta.

Rồi như sự nhớ ra quy luật của cuộc chơi, anh ta từ từ rời lỏng tay và hạ cho hai chân của Roland đứng xuống sàn, rồi buông cả hai tay ra.

Roland lão đảo ôm vội lấy cái ghế đầu cạnh quầy ba để giữ thăng bằng. "Mày bị điên à?" - Hắn vừa ho vừa giơ tay xoa cổ - "Tự dưng vô duyên vô cớ đi bóp cổ người khác là sao?"

"Ai bảo ông thiếu tôn trọng người khác?"

"Thiếu tôn trọng?" - Roland gầm lên - "Có mà mày định giết người thì có!"

Từ bên trong phòng bếp, ông Gilles đẩy cửa lao ra ngoài. "Có chuyện gì thế?"

"Gã kia định gây sự đánh nhau." Đám đông lập tức nhao nhao kể tội với ông chủ quán.

"Và Scarlet đã phá hỏng mấy cái màn hình!"

"Tôi không hề phá hỏng chúng, đồ ngu!" Scarlet gất lên, mặc dù cô không hề biết ai là người vừa nói ra câu đó.

Ông Gilles cau mày nhìn lên ba cái màn hình tối om trên tường, rồi nhìn sang Roland - vẫn đang nhăn nhó xoa cổ - và cuối cùng là các mảnh chai lọ và bát đĩa bắn tung toé trên sàn nhà ướt nhẹp. Về phía anh chàng đầu sỏ đường phố "Cậu," ông gầm lên và chirvafo mặt anh ta - "ra khỏi quán của tôi ngay."

Scarlet vội xen vào "Anh ta đâu có làm gì..."

"Trật tự đi, Scarlet. Hôm nay cô phá thế còn chưa đủ sao? Hay là cô muốn ép tôi chấm dứt không mua bán gì nữa với nhà cô?"

Những lời đó của ông ta chỉ càng khiến Scarlet sôi máu. "Đừng có dọa tôi. Có giỏi thì ông trả hết hàng lại cho tôi, để xem khách hàng của ông từ nay lấy đâu ra rau quả tươi mà ăn."

Ông Gilles vòng tới trước quầy ba, giật lấy sợi dâu cáp trên tay Scarlet. "Cô nghĩ cô là người duy nhất trồng rau ở cái nước Pháp này à? Nói cho cô biết, Scarlet, tôi đặt hàng ở nhà cô là vì bà nội cô quá ghe gớm, không đặt không được!"

Scarlet mím chặt môi, cố gắng đè nén cơn giận dữ chỉ đang chực bùng lên. Cô hiểu rằng giờ bà nội không còn ở đây nữa, ông ta hoàn toàn có thể đặt hàng ở nơi khác nếu muốn.

Sau đó ôn Gilles quay lại, sẵng giọng ra lệnh cho anh chàng võ sĩ. "Tôi nói, ra khỏi quán của tôi ngay"

Nhưng anh ta lờ ông ta đi, chiaif tay về phía Émilie, người vẫn đang bò lồm cồm trên sàn nhà, và giúp cô đứng dậy. Mặt Émilie đỏ bừng, cái váy ướt sũng bia và rượu đổ ra khi nãy.

"Cảm ơn anh." Cô ngượng ngùng nói.

Xong xuôi, anh ta quay sang nhìn ông Gilles. "Tôi sẽ đi, nhưng tôi vẫn chưa trả tiền cho bữa ăn" - Anh ngập ngừng nói tiếp - Tôi sẽ trả tiền cho chỗ cốc vỡ kia."

Scarlet chớp chớp mắt. "Hả?"

"Tôi không cần tiền của anh!" Ông Gilles gào lên, như thể vừa bị xúc phạm, khiến Scarlet càng sốc hơn. Bởi trước giờ cô luôn chỉ nghe thấy ông ta than phiền về tiền, tiền và tiền - "Tôi muốn anh biến ngay khỏi tiệm của tôi!"

Anh ta đánh mắt nhìn sang nhìn sang Scarlet và trong một thoáng cô dường như cảm nhận được mối liên kết giữa họ.

Ở đây họ đều là những kẻ bị xã hội xa lánh. Ghét bỏ. Và điên khùng.

Nhưng cô vội xua ngay ý nghĩ ấy đi. Anh chàng này chính là rắc rối. Anh ta đánh nhau để kiếm sống - hoặc thậm chí là để tiêu khiển. Và cô không chắc điều nào tệ hơn.

Anh ta khẽ cúi đầu, giống như một lời xin lỗi, rồi lồm lũi đi ra cửa. Mặc dù anh ta hung hãn, đáng sợ là vậy, nhưng nhìn cái dáng lủi thủi rời đi, Scarlet không khỏi cảm thấy thương hại cho anh ta.

SCARLET - KHĂN ĐỎ

Marissa Meyer

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Part 1

SCARLET KÉO THÙNG KHOAI TÂY RA KHỎI KỆ rồi ném phịch xuống sàn nhà, trước khi chõng giỏ cà chua lên trên. Túi hành tây và củ cải đặt ở bên cạnh. Để bê được hết đồng đồ này ra xe cô sẽ phải đi làm hai chuyến, và điều đó càng khiến cô bực mình hơn - khi mà điều cô muốn nhất lúc này dường như là rời khỏi đây, một lần và mãi mãi.

Cô cúi xuống, mắt môi mắt lợi nhắc thùng khoai tây lên.

"Cô lại đang làm gì thế?" Ông Gilles xuất hiện ở cửa nhà kho, chiếc khăn lau vắt một bên vai.

"Mang đồng rau quả này về."

Ông Gilles thở dài cái thượt, dựa lưng vào tường. "Scarlet...nãy tôi nói vậy thôi chứ không hề có ý đó."

"Tôi lại nghĩ là có đấy."

"Nghe này, tôi rất quý bà nội cô và tôi cũng quý cả cô nữa. Mặc dù phải thừa nhận là bà cô thường xuyên bán hàng cho tôi với giá cắt cổ, còn cô động tí là nổi cáu, chưa kể hai bà cháu thỉnh thoảng cũng hơi điên khùng..." - ông giơ hai tay lên phòng thủ, khi thấy Scarlet có vẻ sừng cồ - "Này, chính cô là người vừa trèo lên quầy bar và làm loạn bên ngoài kia, vì thế đừng chối là không phải."

Scarlet hăm hè nhìn ông chủ quán, nhưng không nói gì.

"Nhưng nếu nói về chất lượng rau quả thì đúng là không đâu tốt bằng vườn của bà cô. Không phải tự nhiên mà cà chua nhà cô năm nào cũng được đánh giá là loại cà chua hảo hạng nhất nước Pháp. Tôi không muốn huỷ đơn đặt hàng với một người làm ăn uy tín như thế."

Scarlet hơi nghiêng cái thùng trên tay, để lộ những quả cà chua đỏ mọng, căng tròn.

"Bỏ chúng lại chỗ cũ, Scarlet. Tôi cũng đã ký xong giấy giao hàng rồi."

Nói xong ông quay lưng bỏ đi, trước khi Scarlet kịp nổi cáu.

Hất mái tóc đỏ ra phía sau, Scarlet đặt thùng khoai tây trở lại trên giá, và xếp mấy giỏ rau quả về chỗ cũ. Ở bên ngoài, đám nhân viên trong bếp đang sôi nổi bàn tán về chuyện vừa xảy ra. Qua lời kể của họ thì câu chuyện bỗng trở nên ly kỳ và gây chấn động không khác gì tiểu thuyết. Theo đó, anh chàng đấu sĩ đường phố đã cầm một chai rượu đập vào đầu Roland, làm hắn ngã đổ bàn ghế và lăn ra bất tỉnh. Nếu không nhờ nụ cười quyến rũ của Émilie thì có lẽ anh ta đã xử nốt cả ông Gilles.

Nhưng Scarlet cũng không hề có ý định chinh lại, chỉ lẳng lặng quệt tay vào ống quần và quay trở ra bếp. Ngay lập tức, bầu không khí im lặng bao trùm lấy toàn bộ gian bếp, những ánh mắt dè chừng, dò xét chốc chốc lại lén liếc về phía cô - không thấy bóng dáng của ông Gilles đâu, ngoài tiếng cười khúc khích của Émilie bên ngoài phòng ăn. Scarlet đã hy vọng sự e dè này của mọi người chỉ là do cô tưởng tượng ra. Chẳng mấy chốc tin này sẽ được lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm của thị trấn. Scarlet Benoit công khai bảo vệ cô gái cyborg! Người Mặt Trăng! Cô ta bị điên, giống như... giống như...

Scarlet giơ cổ tay quệt qua cái máy quét cổ lỗ sĩ ở cạnh cửa. Theo thói quen, cô cẩn thận kiểm tra lại từng đơn đặt hàng trên màn hình, để đảm bảo

là ông Gilles không ăn bớt hoặc cắt xén như mọi lần. Không nằm ngoài dự đoán của cô, ông ta đã trừ ba univ vào chỗ cà chua bị ném lên tường. 687U ĐÃ ĐƯỢC CHUYỂN VÀO TÀI KHOẢN CỦA NGƯỜI BÁN: TRANG TRẠI VÀ VƯỜN NHÀ BENOIT

Sau đó, cô lẳng lặng rời khỏi quán bằng đường cửa sau, không buồn nói lời tạm biệt với bất kì ai.

Mặc dù trời vẫn còn khá nóng do ảnh hưởng của buổi chiều nắng gắt nhưng so với cái nóng hầm hập trong bếp thì không khí bên ngoài con hẻm vẫn mát mẻ và dễ chịu hơn hẳn. Tâm trạng của Scarlet cũng nhờ thế mà dần ổn định trở lại. Cô nhanh chóng xếp lại mấy cái ghế ở sau xe. Cô đã mất quá nhiều thời gian ở đây, hôm nay có lẽ phải nửa đêm mới về được đến nhà. Trong khi sang mai cô cần phải dậy sớm để đến sở cảnh sát Toulouse, nếu không muốn tiếp tục bỏ phí thêm một ngày

Đã hai tuần trôi qua. Hai tuần. Và bà nội cô vẫn bật vô âm tín. Không người giúp đỡ. Hoàn toàn rơi vào quên lãng. Thậm chí có thể... có thể đã chết. Có thể bà đã bị bắt cóc, giết hại và bỏ lại trong một xô tối tăm bẩn thỉu nào đó nhưng tại sao? Tại sao, tại sao, tại sao?

Nghĩ đến đó hai mắt Scarlet lại ngân ngấn ướt. Cô chớp mắt, cố nuốt nước mắt vào bên trong, rồi đóng sập cửa xe lại và vòng lên phía đầu xe. Nhưng vừa đi được nửa bước thì cô dừng khựng lại.

Trước mặt cô là một anh chàng võ sĩ, đang đứng quay lưng vào bức tường đá. Quan sát cô. Một giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống khỏi khoé mắt Scarlet. Cô vội giơ tay lên quệt đi, không cho nó kịp chảy xuống má. Cô giương mắt nhìn lại anh ta, vừa nhìn vừa tính toán xem khoảng cách giữa hai người có an toàn hay không. Anh ta đang đứng cách mũi xem cô hơn chục bước, nét ,ặt có vẻ ngần ngừ - hơn là nguy hiểm, nhưng khi này lúc bóp cổ Roland trong anh to cũng không có vẻ gì là nguy hiểm.

"Tôi chỉ muốn chắc chắn là cô không bị làm sao." Anh ta từ tốn nói, giọng nhỏ nhẹ đến nỗi gần như bị nhấn chìm bởi tiếng ồn ào vọng ra từ trong quán

Scarlet chống một tay vào thành xe, tự cảm thấy khó chịu bởi sự bối rối của bản thân - cô không biết mình nên cảm thấy sợ anh ta hay nên hãnh diện.

"So với Roland tôi vẫn còn tốt chán." - Cô nhún vai trả lời - "Lúc này rời quán, tôi thấy cổ họng ta bắt đầu bầm tím."

Anh ta đánh mắt về phía cửa phòng bếp. "Hắn đáng bị như thế."

Nếu là bình thường có lẽ Scarlet đã mỉm cười nhưng mọi năng lượng của cô đã bị rút cạn, sau khi phải đè nén nổi tức giận và thất vọng suốt cả buổi chiều. "Đáng ra anh không nên dính vào chuyện này. Tôi hoàn toàn có thể tự lo được."

"Hiển nhiên rồi." - Anh ta nheo mắt nhìn cô, như thể đang tìm lời giải cho một câu đố chưa có lời giải đáp - "Nhưng khi ấy tôi chỉ lo cô rút súng chĩa vào hắn, bởi làm như thế sẽ càng khiến cho tình hình tồi tệ hơn và không giúp được gì cho trường hợp của cô."

Tóc gáy của Scarlet dựng ngược hết cả lên. Theo bản năng, cô sờ tay ra sau lưng, nơi cô vẫn đang giấu một khẩu súng lục nhỏ. Đó là món quà sinh nhật lần thứ 11 mà bà nội đã dành tặng cho cô, cùng với một lời cảnh báo: Cháu sẽ không bao giờ biết khi nào và ở đâu một kẻ lạ mặt sẽ xuất hiện và bắt cháu tới một nơi mà cháu không hề muốn tới. Bà thậm chí còn dạy Scarlet cách sử dụng súng và kể từ đó cô luôn cầm theo nó mỗi khi rời khỏi nhà, mặc dù bản thân cũng tự thấy là không cần thiết.

Đã bảy năm trôi qua và cô tin rằng chưa từng có ai phát hiện ra khẩu súng nhỏ giấu trong chiếc áo hoodie màu đỏ thường ngày của cô. Cho tới lúc này.

SCARLET - KHĂN ĐỎ

Marissa Meyer

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Part 2

"Sao anh biết?"

Anh ta nhún vai, một cái nhún đầy gượng gạo và căng thẳng. "Tôi nhìn thấy nó lúc cô leo lên quầy bar"

Scarlet hơi nhấc vạt áo lên, kiểm tra lại lần nữa khẩu súng đang dặt ở sau lưng. Cô cố gắng hít thở thật bình tĩnh, nhưng không khí bên ngoài con hẻm nồng nặc mùi hành tây quyện với mùi rác thối khiến cô cảm thấy nôn nao, khó chịu.

"Cảm ơn sự quan tâm của anh, nhưng tôi không sao. Giờ tôi đi - vẫn còn mấy nơi phải giao hàng... và nhiều việc khác nữa." Cô bước tới cạnh cửa xe.

"Cô còn cà chua không?"

Scarlet dừng lại.

Anh chàng võ sĩ khẽ rụt người lại, mặt đầy ngỡ ngàng. "Tôi vẫn còn hơi đói"

Scarlet có cảm giác mùi cà chua sống vẫn đang phảng phất đâu đó trên bức tường đá phía sau.

"Tôi sẽ trả tiền." Anh ta vội nói thêm.

Scarlet lắc đầu. "Không cần đâu. Chúng tôi có nhiều mà." - Nói rồi cô đi giật lùi ra phía sau xe, mắt vẫn không rời khỏi anh chàng võ sĩ. Cô mở

cửa xe, lấy một quả cà chua và mấy củ cà rốt thả về phía anh - "Đây, anh có thể ăn sống luôn, toàn bộ đồ tươi cả."

Anh ta bắt lấy một cách dễ dàng, quả cà chua lọt thỏm trong tay, tay còn lại cầm mấy củ cà rốt vẫn còn nguyên lá. Anh giơ chúng lên tò mò hỏi. "Đây là cái gì?"

Scarlet bật cười ngạc nhiên. "Là cà rốt. Anh đang hỏi thật hay đùa đấy?"

Sự ngỡ ngàng hiện rõ trên mặt anh chàng vệ sĩ. "Cảm ơn cô"

"Mẹ anh không bao giờ bắt anh ăn rau đúng không?"

Ánh mắt họ chạm vào nhau và sự gượng gạo giữa hai người càng trở nên rõ hơn. Từ bên trong quán ăn vọng ra những tiếng loảng xoảng, kèm theo đó là một tràng cười rộ lên, làm Scarlet giật nảy mình.

"Không sao đâu. Họ đều là người tốt, rồi từ từ anh sẽ thấy thích họ." Cô đóng nắp thùng xe lại rồi đi tới quét cổ tay qua máy quét trên cửa xe. Cánh cửa từ từ mở ra, tạo thành một bức tường chắn giữa hai người họ. Đèn xe bật sáng, rọi thẳng về phía anh khiến cái mắt tím bầm càng thêm nổi bật. Anh ta vội lùi lại đằng sau, giống như một tên tội phạm vừa bị đưa ra ánh sáng.

"Tôi chỉ muốn hỏi xem cô có cần thuê người làm vườn không?" Anh ta nói vội, sợ rằng cô sẽ bỏ đi mất.

Scarlet dừng lại, đột nhiên hiểu ra tại sao anh ta đứng chờ cô ở đây và tại sao này giờ cứ ngập ngừng như vậy. Cô liếc nhìn bờ vai vạm vỡ và cánh tay chắc khỏe của anh ta. Anh chàng này quả thực có một thân hình rất phù hợp cho việc lao động chân tay. "Anh đang đi kiếm việc à?"

Anh ta mỉm cười, vẻ mặt đầy ranh mãnh. "Đánh nhau kiếm được nhiều tiền thật đấy nhưng không thể gọi là một nghề. Tôi cũng không hi vọng gì nhiều, chỉ cần ngày ba bữa là đủ."

Scarlet bật cười: "Sau khi thấy khả năng ăn uống của anh ở trong kia, tôi nghĩ mình mới là người thiệt thòi ở đây"- Nói xong cô đỏ bừng mặt với sự tự tin của mình - "Anh tên gì?"

Lại là cái nhún vai đầy gượng gạo. "Họ thường gọi tôi là Sói tại các trận đấu."

"Sói? Nghe có vẻ hơi... hoang dã nhỉ?"

Anh ta gật đầu, mặt rất nghiêm túc.

Scarlet mím môi cố nhịn cười. "Đáng ra anh không nên nhắc tới công việc đấu sĩ đường phố trong hồ sơ xin việc của mình."

Anh ta ngượng ngừng gãi gãi khuỷu tay, vết xăm kì lạ trên tay anh ta đã bị che khuất bởi bóng tối. Scarlet băn khoăn không biết có phải mình đang làm anh ta xấu hổ không. Có thể Sói là cái tên mà mọi người yêu quý đặt cho anh.

"Mọi người gọi tôi là Scarlet."

"Scarlet - màu đỏ. Giống như mái tóc của cô."

"Anh cũng biết quan sát đấy."

Nghe Scarlet nói vậy, Sói không giấu được vẻ tự hào. Bản thân Scarlet cũng cảm thấy cảm tình hơn với anh chàng lạ mặt này. Một đấu sĩ đường phố ăn nói nhỏ nhẹ.

Một lời cảnh báo vang lên trong đầu cô - cô đang lãng phí thời gian. Bà cô vẫn đang ở đâu đó ngoài kia chưa rõ tung tích. Một thân một mình.

Sợ hãi. Và có thể đã chết.

Scarlet nắm chặt lấy cửa xe. "Tôi rất tiếc, nhưng hiện tại chúng tôi đủ người rồi, chưa cần tuyển thêm người."

Mọi hi vọng trong mắt Sói vụt tắt, thay vào đó là vẻ bối rối và có phần không thoải mái - giống như lần gặp mắt đầu tiên. "Tôi hiểu. Cảm ơn cô về chỗ thức ăn." Tiện chân, anh ta đá nhẹ vào mấy cái xác pháo hoa trên vỉa hè, tàn dư của buổi lễ hội ăn mừng kết thúc chiến tranh đã diễn ra vào đêm qua.

"Anh nên đến Toulouse, hoặc Paris. Ở các thành phố lớn sẽ dễ xin việc hơn. Ở đây... anh cũng thấy đấy, mọi người không được thân thiện cho lắm với người lạ."

Anh ta nghiêng đầu, đôi mắt đã xanh lại càng xanh hơn dưới ánh đèn của chiếc tàu lượn. "Cảm ơn lời khuyên của cô"

Scarlet ngồi vào ghế lái.

Sói đứng dịch vào sát tường trong lúc cô khởi động xe. "Nếu cô thay đổi ý định về việc tuyển thêm người làm thì hãy đến tìm tôi ở căn nhà bỏ hoang của gia đình Morel, tôi có mặt ở đó hầu hết các tối. Có thể tôi không được giỏi giao tiếp cho lắm, nhưng tôi nghĩ là mình sẽ làm tốt việc đồng áng" - Sói khẽ mỉm cười - "Các loài động vật đều rất thích tôi."

"Ồ, tôi tin là như thế." - Scarlet gượng cười động viên. Cô đóng cửa lại trước khi tự lẩm bẩm một mình - "Có động vật trang trại nào mà không thích sói?"

SCARLET - KHĂN ĐỎ

Marissa Meyer

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Cầu vote, cầu vote a. Mỗi lần lên ngó thăm em nó là em lại đau lòng a.

Mọi người ủng hộ tinh thần em nó với!!!!!!!!!!!!.....

LÍ DO BỊ GIAM VÀO ĐÂY CỦA CARSWELL THORNE vô cùng nhảm nhí: Bạo động có tổ chức vì một bánh xà phòng. Nhưng kể từ khi bị chuyển sang khu biệt giam, anh biến thành một người khác hẳn, điềm tĩnh và cư xử đúng mực hơn. Sau sáu tháng cải tạo tốt, anh đã được nữ quản giáo duy nhất ở đây cho mượn cái máy tính bảng.

Thorne thừa hiểu bà ta sẽ không đời nào làm như thế nếu không cho rằng anh là một kẻ vô dụng, không biết làm gì ngoài việc ngồi đếm ngược chờ đến ngày được thả và xem những bức ảnh nhạy cảm của các cô người mẫu áo tắm.

Và bà ta đã đúng. Thorne hoàn toàn mù công nghệ, mặc dù đã được chỉ dẫn từng bước về "Cách vượt ngục bằng máy tính bảng." Anh thậm chí còn không biết đăng nhập vào phần tin nhắn của mình, kết nối với tin tức thời sự bên ngoài, hay tìm kiếm thông tin về Nhà tù Tân Bắc Kinh và khu vực lân cận.

Thứ duy nhất anh tìm thấy thành công là mấy tấm ảnh nóng bỏng của các cô người mẫu áo tắm được đăng tải tràn lan trên mạng.

Hôm nay đã là ngày thứ 228 anh bị nhốt ở đây. Đang nằm suy nghĩ vấn vợ, không biết Señora (*) Santiago có còn sống chung với gã chồng sặc

mùi hành tây đó không thì đột nhiên anh nghe thấy có tiếng ken két từ trần nhà vọng xuống, phá tan bầu không khí tĩnh lặng của buồng giam.

(*): Sēnora: Danh xưng của người phụ nữ, tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là bà, phu nhân.

Ngay lập tức, Thorne ngửa đầu nhìn cái trần nhà bóng loáng, màu trắng toát.

Tiếng động ngừng lại, kể đó là tiếng kéo lê chân và những tiếng dậm mạnh xuống sàn. Tiếng ken két lại vang lên.

Thorne ngồi khoanh chân trên giường và chờ đợi, trong khi tiếng động càng lớn và gần hơn, chốc chốc dừng lại rồi lại tiếp tục. Phải mất một lúc anh mới phát hiện được vị trí của âm thanh lạ lùng kia, mà anh tin rằng là âm thanh của một chiếc khoan máy.

Có lẽ họ đang tu sửa phòng giam.

Tiếng động kia dừng lại, nhưng dư âm của nó vẫn còn rơi rớt bên không khí và bức tường phòng giam. Thorne liếc nhìn xung quanh. Phòng giam của anh là một khối lập phương hoàn hảo với sáu mặt tường trắng tinh, không tì vết. Toàn bộ đồ đạc bên trong đều cùng màu, từ chiếc giường cá nhân đến bồn cầu tự động âm tường, có thể thụt ra thụt vào chỉ bằng một nút bấm; thậm chí đến cả bộ quần áo tù cũng trắng.

Nếu quả thực họ đang tu sửa phòng giam, Thorne hi vọng phòng của anh sẽ là phòng kế tiếp.

Tiếng máy khoan lại vang lên, lần này còn to và ồn hơn lần trước. Và rồi một chiếc vít dài bất ngờ xuyên qua trần nhà, rơi thẳng xuống trước mặt Thorne. Liên sau đó là ba chiếc vít khác lần lượt rơi theo.

Thorne đang ngẩn cổ nhìn theo mấy chiếc đinh vít thì đột nhiên từ trên trần nhà một viên gạch vuông rơi cái rầm xuống đất cùng với tiếng hốt hoảng kêu lên. Chủ nhân của đôi chân đang lơ lửng trong không khí kia cũng đang mặc quần màu trắng giống như Thorne, nhưng để chân trần, thay vì đi giày trắng giống như anh.

-----nguyettanya55-----

Một bên chân có da thịt bình thường.

Nhưng một bên còn lại bọc da thịt bóng loáng.

Cô ta buông tay ra và nhẹ nhàng tiếp đất bằng cả hai tay hai chân.

Chống hai tay lên gối, Thorne nhào hẳn người ra phía trước để quan sát cô gái kia được rõ hơn mà không phải rời khỏi vị trí an toàn của mình ở sát cạnh tường. Đó là một cô gái nhỏ nhắn, với làn da rám nắng và mái tóc thẳng màu nâu. Giống như chân bên trái, tay trái của cô ta cũng được làm bằng kim loại.

Sau khi lấy lại thăng bằng, cô ta đứng dậy và phủi bụi trên bộ quần áo tù.

"Xin lỗi?" Thorne lên tiếng.

Cô ta quay ngoắt lại, hai mắt mở to nhìn anh.

"Hình như cô vào lộn phòng giam rồi. Có cần tôi chỉ cho cách quay lại phòng giam của cô không?"

Hai mắt cô gái chớp chớp.

Thorne mỉm cười.

Lông mày cô ta khẽ nhíu lại.

Sự khó chịu khiến cô trông càng đẹp hơn, và Thorne chống tay lên cằm lặng lẽ nhìn cô. Trước giờ anh chưa từng gặp qua một cyborg bằng xương bằng thịt, chứ đừng nói là tán tỉnh, nhưng cái gì chẳng có lần đầu tiên.

"Mấy phòng giam này đáng ra không có phạm nhân mới phải." Cô ta nói.

"Ngoại trừ những trường hợp đặc biệt."

Cô ta im lặng quan sát anh một lúc lâu, rồi nhíu mày hỏi. "Tội giết người?"

Thorne bật cười. "Cảm ơn cô, nhưng không phải. Tội gây bạo động ngoài sân chung." - Anh ta chỉnh lại cổ áo, trước khi nói thêm - "Chúng tôi phản đối loại xà phòng đang dùng."

Nhận thấy cô gái kia vẫn đang trong tư thế phòng thủ, vẻ mặt đầy khó hiểu, anh liền nhắc lại. "Xà phòng." - Anh không biết cô ta có đang nghe mình nói hay không - "Quá khô"

Cô ta không nói gì.

"Mà da tôi lại khá mẫn cảm."

Những tưởng sẽ nhận được sự cảm thông từ vị khách lạ mặt, nhưng phản ứng của cô ta hoàn toàn trái với dự đoán của Thorne. Dường như trong mắt cô ta đang không hề có sự tồn tại của anh.

Đứng thẳng người dậy, cô ta đá viên gạch dưới chân sang một bên rồi quay đầu nhìn xung quanh phòng. Vẻ khó chịu hiện rõ trên khuôn mặt cô ta. "Ngu xuẩn." - Cô ta lầm bầm nói, tiến tới chỗ bức tường bên trái Thorne, và đặt một tay lên đó - "Vẫn còn một căn nữa"

Từ vị trí đang ngồi, Thorne có thể thấy rõ long mi của cô ta đang run rẩy, như thể bị bụi bay vào mắt. Không nén được nỗi thất vọng, cô ta giơ tay tự đập vào thái dương vào lần.

"Cô đang định trốn khỏi đây."

"Hiển nhiên là không phải lúc này rồi." - Cô ta rít qua kẽ răng - "Nhưng đại khái là như vậy." - Đột nhiên hai mắt cô ta bừng sáng khi nhìn thấy cái máy tính bảng trên đùi Thorne - "Cái máy đó đời bao nhiêu?"

"Tôi biết chết liền." - Anh đưa nó cho cô - "Tôi chỉ đang ngồi xếp lại danh sách những cô gái tôi từng yêu."

Cô ta bước tới cầm lấy chiếc máy tính bảng trên tay Thorne và lật ngược nó lại. Một đầu ngón tay cyborg của cô ta mở ra, để lộ một cái tuốc nơ vít nhỏ xíu. Trong nháy mắt cô ta đã mở được cái nắp phía sau màn hình.

"Cô đang làm gì thế?"

"Lấy sợi dây cáp màn hình."

"Để làm gì?"

"Cái của tôi bị hỏng."

Cô ta giật lấy sợi dây màu vàng ở phía sau màn hình rồi thả cái máy tính bảng xuống đùi Thorne, sau đó ngồi bắt chéo chân trên sàn phòng giam. Nhìn cảnh cô ta hất mái tóc sang một bên và vòng tay ra sau gáy mở cái nắp ở đáy hộp sọ, Thorne không khỏi sửng sờ và bối rối. Một lát sau, trên tay cô xuất hiện một sợi dây tương tự với cái cô vừa lấy trộm được của anh, nhưng một đầu đã bị cháy đen, mặt cô gần như biến dạng do quá mải tập trung gắn sợi dây cáp mới vào đầu.

Cuối cùng cô cũng thở dài hài lòng, đóng nắp hộp sọ lại và thả sợi dây cáp cũ về phía Thorne. "Cảm ơn."

Anh hoảng hồn lùi vội ra đằng sau. "Cô có màn hình trong đầu ý hả?"

"Đại loại như thế." - Cô ta đứng dậy và giơ tay sờ lên bức tường lần nữa. - "A, tốt rồi. Giờ thì..." Cô bấm vào cái nút ở góc tường. Từ bên trong bức tường, cái bồn cầu trắng toát từ từ trôi ra. Cô luồn tay vào khung trống giữa bức tường và bồn cầu, tìm kiếm cái gì đó.

Thorne rùng mình, gạt sợi dây cáp cũ khỏi đùi, cố gắng gạt hình ảnh vừa rời ra khỏi đầu và tìm cách bắt chuyện với cô ta. Anh hỏi cô đã phạm phải tội gì mà bị bắt tới đây và không ngừng khen ngợi bàn tay và bàn chân giả của cô, nhưng cô ta hoàn toàn lờ anh đi, khiến Thorne không khỏi chột dạ: Phải chăng do lâu ngày không được tiếp xúc với phụ nữ nên sức hấp dẫn của anh dần mất đi?

-----nguyettanya55-----

Không thể nào, Thorne lập tức trấn an bản thân.

Vài phút sau, cô gái dường như đã tìm thấy cái mình cần tìm và Thorne nghe thấy tiếng máy khoan quen thuộc lại vang lên.

"Lúc họ nhốt cô vào đây," Thorne thắc mắc - "sao họ không tính tới khả năng cô sẽ làm chuyện này nhỉ?"

"Tất nhiên là không rồi. Cái tay này mới được bổ sung." Cô ta dừng lại và nhìn chăm chăm vào một hốc tường, như thể đang cố tìm cách nhìn xuyên qua tường.

Có lẽ cô ta có thể nhìn xuyên thấu mọi vật thật. Thorne thầm ước giá như mình cũng có khả năng đó.

"Để tôi đoán nhé." Thorne nói - "Cô bị bắt vì tội trộm cắp đúng không?"

Sau một hồi im lặng, cô ta nhăn mũi nói. "Hai tội phản quốc. Cộng với tội chống người thi hành công vụ, và tolijk sử dụng điện sinh học bất hợp pháp. À, và cả tội nhập cư bất hợp pháp nữa, nhưng thú thật tôi thấy tội danh đó có vẻ hơi quá."

Thorne nheo mày nhìn vào gáy co gái, khoé mắt bên trái khẽ giật giật. "Cô bao nhiêu tuổi?"

"Mười sáu."

Chiếc tuốc nơ vít trên tay cô ta lại bắt đầu xoay tròn lần nữa. Thorne đợi cho tới khi mũi khoan của cô dừng lại. "Cô tên gì?"

"Cinder." Cô ta tiếp tục khoan.

Rồi dừng lại. "Tôi là Thuyền trưởng Carwell Thorne. Nhưng mọi người hay gọi tôi là..."

Giọng ạnh lại chìm ngấm trong tiếng khoan máy.

"Thorne. Hoặc Thuyền trưởng. Hoặc Thuyền trưởng Thorne."

Cô ta không buồn trả lời, chỉ lẳng lẳng luồn tay vào hốc tường, mím môi mím lợi vắn một cái gì đó. Nhưng có vẻ như nó không hề nhúc nhích, bởi một giây sau đã thấy cô ta hậm hhuwj ngòì phịch xuống đất, mặt đầy thất vọng.

"Tôi thấy cái cô cần lúc này là một đồng phạm." - Thorne thủng thẳng nói, giơ tay vuốt lại bộ quần áo tù - "và may cho cô, tôi tnhf cờ là một bậc thầy về tội phạm."

Cô ta trừng mắt nói. "Tránh ra chỗ khác."

"Yêu cầu đó có vẻ hơi khó trong điều kiện hiện tại."

Cô ta thở dài, thổi chỗ bụi trắng dính trên tuốc nơ vít.

"Cô định sẽ làm gì sau khi thoát khỏi đây?" Thorne hỏi.

Tiếng khoan máy lại tiếp tục vang lên và phải một lúc lâu sau, cô ta mới chịu dừng tay lại để xoa cổ cho đỡ mỏi. "Con đường nhanh nhất để rời khỏi thành phố này là hướng Bắc.

"Ôi, cô bạn tù ngây thơ của tôi. Cô không nghĩ là lúc xây nhà tù này bọn họ đã tính hết những điều đó rồi à?"

Cô ta tức tối chọc chiếc tuốc nơ vít vào hốc tường. "Anh làm ơn đừng làm phiền tôi có được không?"

"Tôi chỉ muốn nói là chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau"

"Để tôi yên"

"Tôi có một con tàu"

Cô ta quắc mắt nhìn Thorne cảnh cáo.

"Một con tàu vũ trụ"

"Một con tàu vũ trụ" Cô dài giọng chế giễu.

"Nó có thể đưa chúng ta bay vào không trung chỉ trong vòng chưa đầy hai phút, và nó đang nằm ở ngay bên ngoài thành phố. Rất dễ tìm. Cô thấy sao?"

"Nếu anh không ngừng lái nhái, để im cho tôi làm việc, chúng ta sẽ chẳng thể rời khỏi đây nửa bước chứ đừng nói là bay vào không trung." -_-

"Tuỳ cô thôi." Thorne giơ hai tay đầu hàng - "cô cứ vừa làm việc vauwf nghĩ cho kĩ lời đề nghị này của tôi đi."

Mặt cô ta đành lại, nhưng vẫn làm lì tiếp tục công việc.

Nói đến chuyện rời khỏi đây mới nhớ, ở gần đây có một tiệm dim sum cực ngon. Tôi thích nhất là món bánh bao xá xíu của họ, vừa thơm, vừa ngon "Các ngón tay của anh xoắn xuýt vào nhau, giọng đầy thèm thuồng.

Cinder cau mày, giơ tay xoa xoa gáy do nãy giờ phải cúi lâu quá nên mỏi.

"Nếu có thời gian chúng ta có thể dừng lại ở đó và mua một ít đem đi ăn đường. còn nếu cô định mời, tôi sẽ không từ chối. Chắc cô cũng đã thấy cái thứ mà họ gọi là thức ăn ở đây rồi đấy. Hãy thử tưởng tượng xem tôi đã phải chịu đựng chúng suốt gần một năm trời nay..."

Thorne giật mình nhận ra khuôn mặt đang tái nhợt vì đau đớn của cô gái. Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán cô.

"Cô không sao chứ?" - Thorne vội nhồm dậy hỏi - "Cô có cần tôi giúp mát xa cổ không?"

Cô hất anh ra. "Làm ơn..." Cô ta giơ tay lên, miệng thở đầy khó nhọc.

Đột nhiên Thorne thất hình ảnh của cô ta rung rinh, giống như nhiệt bốc lên từ đường ray tàu đệm từ. Anh loạng choạng lui ra sau. Tim anh đập càng lúc càng nhanh. Một cảm giác râm ran bao trùm lấy trí óc anh và lan toả đi khắp các dây thần kinh trong cơ thể anh...

Co ấy... thật đẹp.

Không, phải gọi là tuyệt trần.

Không, phải gọi là tuyệt hảo...

Mạch máu chảy rần rần trong cơ thể Thorne. Anh tôn thờ và sung bái người con gái đó. Anh nguyện cả đời này phục tùng và tuân lệnh cô.

"Làm ơn" - Cô đứng dựa lưng vào tường, giọng đầy mệt mỏi - "Đừng nói nữa. Hãy... để tôi yên...."

"Được thôi." - Thorne bối rối trả lời. trước mặt anh là một cô người máy cyborg, một cô bạn tù, một nữ thần. - "Tất nhiên rồi. Bất cứ điều gì cô muốn." Nước mắt từ từ rơi xuống khóe mắt Thorne, anh lão đảo lù ra sau và ngoan ngoãn ngồi xuống giường.

-----nguyettanya55-----

SCARLET - KHĂN ĐỎ

Marissa Meyer

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tâm trạng của Scarlet rối bời lúc cô bê mấy chiếc giỏ trống trơn xuống sàn tàu lượn và đi ra khỏi nhà kho. Cô nhặt cái máy liên lạc trên sàn xe và cất vào trong túi. Đoạn tin nhắn gửi từ văn phòng thực thi pháp luật vẫn văng vẳng đâu đó trong đầu cô.

Người cô cảm thấy giận nhất lúc này là bản thân cô, khi tự cho phép mình bị phân tâm, dù là trong một phút, và không phải bởi gì khác mà bởi một khuôn mặt đẹp trai với vẻ ngoài đầy nguy hiểm - không lâu sau khi nhận được tin cảnh sát quyết định đóng hồ sơ mất tích của bà nội. Sự tò mò của cô với anh chàng đấu sĩ đường phố khiến cô có cảm giác giống như một kẻ phản bội.

Kế đó là Roland, ông Gilles và những kẻ thích đâm sau lưng người khác ở quán Rieux. Tất cả bọn họ đều cho rằng bà cô đã bị điên và đó là những gì họ khai với cảnh sát. Chứ không phải chuyện bà cô là người nông dân chăm chỉ nhất trong vùng hay việc bà làm món bánh su kem dài ngon nhất ở đầu bên này của sông Garonne. Hay việc bà đã phục vụ Tổ quốc, tổng vai trò một phi công lái tàu vũ trụ cho quân đội suốt 28 năm, với rất nhiều huân chương và bằng khen do chính phủ trao tặng.

Không. Họ không hề nhớ tới những điều đó, chỉ một mực khẳng định với cảnh sát rằng bà cô bị điên.

Dẫn đến việc cảnh sát quyết định ngừng tìm kiếm bà cô.

Nhưng lần này cô quyết định không khoanh tay đứng nhìn. Bà cô vẫn đang ở đâu đó ngoài kia và cho dù có phải lật tung cả châu Âu này lên để

tim bà, cô cũng sẽ làm.

Bóng của Scarlet đổ dài xuống con đường đá rải sỏi dẫn vào khu nhà chính. Sau lưng cô, các cánh đồng ngô cà củ cải đường xanh ngút ngàn đang vươn rộng ra các phía, trước khi tụ lại ở cuối đường chân trời nơi các vì sao bắt đầu tỏa sáng. Một ngôi nhà làm bằng đá cuội cắt ngang tầm mắt ở phía Tây, với hai ô cửa màu da cam. Người hàng xóm duy nhất của bà cháu cô trong vòng bán kính hàng trăm dặm.

Ngay từ khi còn bé, Scarlet đã luôn coi trang trại này là chốn thiên đường của riêng mình. Càng lớn cô càng cảm thấy yêu thích và gắn bó với nó hơn - tình cảm mà cô dành cho nó có lẽ chỉ xếp sau tình yêu của cô dành cho bà nội - và cô biết bà cũng cảm thấy như vậy. Mặc dù không muốn nghĩ tới nhưng Scarlet vẫn biết một ngày nào đó cô sẽ phải thay bà quản lí và chăm sóc trang trại này. Và cô nguyện gắn bó với nó tới già. Hạnh phúc và mãn nguyện, với cuộc sống của một người nông dân và ngôi nhà cũ đang cần sửa chữa gấp.

Hạnh phúc và mãn nguyện - giống như bà nội cô.

Vì thế sẽ không có chuyện bà tự dưng bỏ đi. Scarlet dám chắc như vậy.

Cô ì ạch mấy cái giỏ vào trong kho, xếp gọn chúng lại một góc để sáng mai các android có thể đem đi thu hoạch rau quả tươi. Sau đó cô xách xô thức ăn ra ngoài sân, vừa đi vừa rải dọc đường, ngay lập tức bầy gà nháo nhào lại bu lấy quanh chân cô.

Đang lững thững cho gà ăn, đột nhiên cô ngẩng đầu lên và dừng khựng lại.

Có ánh đèn ở trong nhà. Trên tầng hai.

Trong phòng ngủ của bà.

Xô thức ăn tuột khỏi tay cô rơi xuống đất, làm bày gà giật mình kêu quang quác và bỏ chạy tám loạn, sau đó mon men quay lại xử lí nốt chỗ thức ăn đang vung vãi trên sàn.

Scarlet chạy thục mạng về phía ngôi nhà, bước chân trên nền đá sỏi vang lên lạo xạo. Trái tim cô tràn trề hi vọng, lúc cô đẩy cửa lao vào trong nhà và chạy hộc tốc lên cầu thang gỗ ọp ẹp.

Cửa phòng ngủ của bà đang mở. Scarlet đứng sững lại trước cửa phòng, vừa chống tay lên cửa vừa thở hồng hộc.

Căn phòng như vừa bị một trận bão quét qua. Toàn bộ các ngăn kéo tủ đều bị lôi ra, quần áo và đồ đạc trong ngăn kéo bị đổ hết ra sàn nhà. Chăn gối trên giường bị vứt bừa bãi dưới đất, ga trải giường và đệm bị lật tung, mấy cái khung ảnh kỹ thuật số treo cạnh cửa sổ cũng bị gỡ sạch khỏi giá, bỏ lại một mảng tường với những vết loang lổ hình chữ nhật sẫm màu nơi ánh mặt trời không chạm được tới.

Một người đàn ông đang quỳ cạnh giường, lục lợi hộp đựng quân phục cũ của bà. Ông ta giật nảy mình khi nhìn thấy Scarlet.

Cả thế giới chao đảo trước mắt Scarlet. Cô gần như không nhận ra ông ta - đã nhiều năm trôi qua kể từ lần cuối cùng họ gặp nhau, nhưng trông ông như già đi hàng chục tuổi với bộ râu quai nón xồm xoàm và mái tóc bù xù lâu ngày không gội. Trông ông vừa gầy vừa xanh, như thể nhiều tuần chưa được ăn tử tế.

"Bố?"

Ông ta chộp lấy cái áo khoác màu xanh ôm sát vào ngực.

"Sao bố lại ở đây?" - cô đảo mắt nhìn lại đồng lộn xộn trong phòng, tim vẫn đang đập thình thịch - "Bố đang làm gì thế?"

"Chắc chắn phải có gì đó ở đây." - Ông nói, giọng nói khàn khàn, như thể lâu rồi không dùng đến nó - "Bà đang giấu giếm cái gì đó." - Ông giơ cái áo khoác lên kiểm tra lại một lượt rồi vứt nó sang một bên - "Bố cần phải tìm bằng được nó."

"Tìm cái gì mới được chứ. Bố đang nói về cái gì thế?"

"Bà đi rồi." - Ông lầm bầm nói - "bà sẽ không quay lại đâu. Bà sẽ không bao giờ biết và...Bố cần phải tìm ra nó. Bố cần phải biết tại sao."

Mùi rượu cô nhắc xộc vào mũi Scarlet và trái tim cô bỗng chùng xuống. Cô không biết làm thế nào mà ông biết chuyện bà mất tích nhưng cô cảm thấy thất vọng vì ông bỏ cuộc quá nhanh, quá dễ dàng. Sau ngần ấy năm bỏ đi không chút tin tức, giờ ông bỗng xuất hiện trước mặt cô, trong bộ dạng say mềm và đang lục tung đồ của bà cô...

Đột nhiên Scarlet rất muốn gọi điện báo cảnh sát, nhưng cô lại không muốn họ có thêm cơ để nói rằng người nhà cô bị điên.

"Đi ra! Ra khỏi nhà chúng tôi ngay!"

Không hề nao núng, ông bắt đầu xếp đồng quần áo trở lại trong hộp.

Điên tiết, Scarlet lao tới cạnh giường, nắm tay ông kéo lại "Dừng lại!"

Ông rít lên, cuộn tròn người lại và lùi vội ra đằng sau, như thể đang tránh một con chó dại. Một tay ông ôm chặt lấy cánh tay còn lại, ánh mắt có phần hoảng hốt.

Phản ứng của ông khiến Scarlet không khỏi bất ngờ. Cô thu tay lại và co thành nắm đấm ở hai bên đùi. "Tay của bố bị làm sao thế?"

Ông không trả lời, tiếp tục ôm khư khư lấy cánh tay trước ngực.

Nhưng Scarlet vẫn cương quyết bước tới nắm lấy cổ tay ông, mặc cho ông ra sức phản đối. Giằng co một hồi cuối cùng cô cũng kéo được tay áo của ông lên. Cô há hốc mồm, buông vệt tay ông ra, nhưng cánh tay ấy vẫn tiếp tục giữ nguyên trong không khí, như thể chủ nhân của nó đã quên cả việc rứt tay lại.

Trên da ông chi chít các vết sẹo bỏng. Cái nào cũng tròn vành vạnh và đều tăm tắp, kéo dài từ cẳng tay tới cổ tay rồi vòng lên tận khuỷu tay - một vài vết đã biến thành sẹo, một số khác vẫn đang rộp lên hoặc chuyển sang màu đen sẫm. Riêng vết rạch trên cổ tay - nơi con chip căn cước được cấy vào - đã đóng vảy.

Tim Scarlet thắt lại.

Ở trong góc tường, bố cô đang vùi mặt xuống dưới tấm đệm, không dám đối diện với Scarlet và những vết sẹo bỏng.

"Là ai đã gây ra chuyện này?"

Ông ôm chặt cánh tay vào lòng. Lặng thinh.

Scarlet chạy vội ra phòng tắm ngoài hành lang sau đó quay lại với một tuýt thuốc mỡ và một cuộn băng y tế. Bố cô vẫn không hề nhúc nhích.

"Bọn chúng đã ép bố phải làm." - Ông thì thầm nói. Sự hoảng hốt khi này đã dịu lại.

Scarlet nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay bị thương và băng bó cho ông, mặc dù hai tay cô cũng run rẩy không kém gì bố "Là ai đã ép bố?"

"Bố đã không thể trốn khỏi đó" - Ông trầm ngâm nói, như thể không nghe thấy câu hỏi của cô - "Bọn chúng đặt rất nhiều câu hỏi nhưng bố không biết phải trả lời như thế nào. Bố không biết bọn chúng muốn gì. Bố đã cố để trả lời nhưng bố không biết."

Scarlet dừng tay lại và ngẩng đầu lên nhìn bố. Ánh mắt ông thất thần nhìn chăm chăm vào đồng chân gối sau lưng cô. Nước mắt từ từ chảy xuống khoé mắt ông. Scarlet cũng chẳng biết điều nào khiến cô ngạc nhiên hơn - cánh tay chẳng chịt vết bồng hay bố cô đang khóc. Trái tim cô như bị ai đó bóp nghẹt. Cô bàng hoàng nhận ra cô không biết gì về người đàn ông đáng thương đang ngồi trước mặt. Ông không còn là người bố ích kỉ, vô dụng nhưng đầy cá tính ngày xưa của cô nữa mà chỉ là một cái xác không hồn.

Mọi nỗi căm ghét và tức giận trong cô nhanh chóng nhường chỗ cho sự xót xa và thương hại.

Điều gì đã khiến cô thay đổi cảm xúc như vậy?

"Bọn chúng đã đưa cho bố cái que cời lửa." Ánh mắt ông mở to, đầy xa cách.

"Bọn chúng đã đưa cho bố...? Tại sao?"

"Và rồi chúng đem bố tới chỗ bà ấy. Bố chợt hiểu ra bà ấy chính là người Scarlet câu trả lời. Bà ấy chính là người nắm giữ thông tin mà chúng đang tìm kiếm. nhưng bà ấy chỉ nhìn... bà ấy chỉ nhìn bố làm điều đó, và khóc... Bọn chúng lặp lại các câu hỏi đã từng hỏi bố nhưng bà ấy không trả lời. Dù bọn chúng hỏi thế nào bà ấy cũng không trả lời." - Giọng ông càng lúc càng gay gắt, mặt đỏ phừng phừng tức giận - "Bà ấy để mặc cho chúng làm như vậy với bố."

Scarlet lặng lẽ băng bó nốt vết thương cho bố rồi ngồi xuống cạnh giường, hai chân cô bắt đầu rung rẩy. "Là bà nội? Bố đã gặp bà sao?"

Ông quay sang giận dữ nhìn cô. "Bọn chúng đã giam bố suốt một tuần và sau đó thả bố ra. Rõ ràng trong mắt bà ấy không hề có thằng con trai này. Bà ấy thà nhìn bố chết chứ nhất quyết không khai."

Đột nhiên, ông bò lồm cồm tới chỗ Scarlet, và nắm lấy hai tay cô. Cô cố giăng ra nhưng ông nắm rất chặt, móng đâm vào cả da thịt cô. "Là gì thế, Scarlet? Là cái gì mà quan trọng như vậy? Là cái gì có thể quan trọng hơn đứa con trai của mình?"

"Bố ơi, bố bình tĩnh lại đi. Nói cho con biết bà đang ở đâu." - Giọng Scarlet đầy khẩn trương - "Bà đang ở đâu? Là ai đã bắt bà đi? Và tại sao?"

Ông lặng lẽ lắc đầu. mắt nhìn chăm chăm xuống sàn. "Bà đang cất giấu cái gì đó." - Ông lầm bầm nói - "Bố cần phải biết đó là cái gì. Bà đang giấu gì thế Scarlet? Con có biết nó ở đâu không?" nói rồi ông lại quay ra tìm kiếm trong ngăn kéo đựng quần áo cũ của bà, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán.

"Con xin bố đấy." Scarlet vịn tay vào thành giường, uể oải đứng dậy. "Nói cho con biết bà đang ở đâu đi."

"Bố không biết" Ông bắt đầu đứng lên lần theo các hốc tường. "Bố đang ở trong một quán bar ở Paris. Có lẽ chúng đã bỏ thuốc vào cốc rượu của bố, bởi vì sau đó bố tỉnh dậy trong một căn phòng tối. Âm thấp và toàn mùi nấm mốc." Ông khụt khịt mũi hồi tưởng lại. "Chúng cũng đã đánh thuốc mê lúc thả bố ra. Một phút trước còn thấy bị giam trong căn phòng tối, vậy mà lúc tỉnh dậy đã thấy đang nằm giữa cánh đồng ngô rồi."

Vậy là bọn chúng đã đưa bố cô về đây, tại chính nơi chúng đã bắt cóc bà nội cô. Tại sao? Không lẽ đám người đó biết Scarlet là người thân duy nhất của ông và tốt bụng đến mức mang ông về đây cho cô chăm sóc?

Không thể có chuyện đó. Rõ ràng bọn chúng không hề quan tâm đến sự sống chết của ông. Vậy thì tại sao? Hay là bằng việc bỏ ông ở lại đây, bọn chúng muốn gửi thông điệp tới cho cô? Một lời đe dọa cảnh cáo?

"Bố thử cố nhớ lại xem" Cô tuyệt vọng nài nỉ. "Căn phòng đó có gì đặc biệt không? Bọn chúng đã nói những gì? Bố có nhìn thấy mặt bọn

chúng không? Bố có thể tả lại hình ảnh của bọn chúng với cảnh sát không? Chẳng nhẽ bố không nhớ được chút gì à? Bất cứ cái gì cũng được."

"Bố chỉ nhớ là đã bị đánh thuốc mê." Ông nhíu mày, cố gắng nhớ lại nhưng cuối cùng đành thở dài bỏ cuộc. "Bọn chúng không để cho bố thấy mặt."

Phải kiềm chế lẫn Scarlet mới không lao tới chộp hai vai ông lắc thật mạnh và gào ầm lên, yêu cầu ông cố gắng nghĩ tiếp. "Bọn chúng có bịt mắt bố không?"

"Không." Ông co rúm người lại - "Bố đã quá sợ, không dám ngẩng mặt lên nhìn chúng."

Nước mắt chọt ứa ra trên khoé mắt Scarlet, khiến cho hai mắt cô cay xè. Điều cô lo sợ nhất cuối cùng cũng xảy ra.

Bà nội cô đã bị bắt cóc. Bởi một đám người độc ác và tàn bạo. Liệu bọn chúng có tra tấn bà như cách đã làm với bố cô không? Tại sao chúng lại làm như vậy? Rút cuộc chúng muốn gì ở bà cô?

Tiền chuộc chằng?

Nhưng tại sao tới giờ cô vẫn chưa nhận được cú điện thoại đòi tiền chuộc nào từ chúng? Và tại sao chúng bắt bố cô rồi lại thả ra? Chuyện này thật khó hiểu.

Căn phòng tối, sự tra tấn, những vết sẹo bỏng... Scarlet rung mình, không dám nghĩ tiếp.

"Khi này bố nói bọn chúng đã ép bố phải làm. Là cái gì thế?"

"Tự làm bỏng mình."- Ông thì thào nói - "Bằng cái que cời lửa"

"Nhưng tại sao..."

"Chúng hỏi rất nhiều. Nhưng bố không biết câu trả lời. Bố chẳng biết gì về ông nội. Bà chưa bao giờ nói về ông. Bố cũng chẳng biết bà làm gì ở đây, trong căn nhà cũ kĩ này. Bố không biết chuyện gì đã xảy ra trên Mặt Trăng. Bố không biết bà đang che giấu chuyện gì - bà đang giấu giếm cái gì." Ông co người ngồi thu lu trong bong tối, ánh mắt nhìn xa xăm một cách vô định.

"Bố lại nói linh tinh rồi." - Scarlet thở dài chán nản - "Bố cố gắng thử suy nghĩ xem, biết đâu lại nhớ ra cái gì đó."

Một sự im lặng kéo dài.

"Hình xăm"

Scarlet nhíu mày. "Bố nói cái gì cơ?"

Ông chỉ vào chỗ cẳng tay bị thương, "Gã đưa cho bố cái que cời lửa có một hình xăm. Ở đây. Gồm có chữ cái và con số."

Mọi thứ tối sầm trước mắt Scarlet, trong một thoáng cô đã nghĩ mình sắp ngất.

Chữ cái và con số?

"Bố có chắc không?"

"C..B.." - ông lắc đầu - "Bố không nhớ. Nhưng chắc chắn là vẫn còn mấy chữ nữa."

Miệng Scarlet đắng nghét, nổi tức giận trào dâng trong người cô. Cô biết hình xăm đó.

Anh ta đã giả vờ tốt bụng. Giả vờ muốn tìm một công việc chân chính.

Trong khi mấy ngày trước, chính anh ta đã tra tấn bố cô, giam cầm bà nội cô.

Vậy mà cô đã ngu muội tin tưởng anh ta. Thậm chí còn tặng cho anh ta cà chua và cà rốt...Khủng khiếp nhất là coo đã tán tỉnh anh ta và anh ta biết rõ điều đó. Giờ thì cô đã hiểu tại sao ánh mắt anh ta nhìn cô như vậy. Anh ta đang cười nhạo cô.

Hai tai cô ù đi, cô cúi xuống nhìn bố, người vẫn đang cặm cụi lật từng cái túi quần cũ mà đã hơn 20 năm rồi bà cô chưa hề động tới.

Scarlet đứng bật dậy, chòng chành mất một lúc mới lấy lại được thăng bằng.

"Đây." - Cô đi tới cuối phòng, nhặt cái máy liên lạc của bà lên rồi đưa cho bố. "Cô có việc phải tới trang trại nhà Morel. Nếu ba tiếng nữa con chưa quay lại thì bố nhớ gọi cho cảnh sát."

Ông cầm lấy cái máy trên tay Scarlet, bối rối hỏi lại. "Bố tưởng gia đình Morel chết hết rồi?"

"Bố có nghe con nói không? Con muốn bố khoá tất cả các cửa và ở yên trong này. Sau 3 tiếng, hãy gọi cho cảnh sát. Bố nghe rõ chưa?"

Gương mặt ông đầy sợ sệt, giống như một đứa trẻ con. "Đừng ra ngoài đó Scarlet. Con không hiểu sao? Bọn chúng dùng bố làm mồi để nhử bà tới đó. Và con sẽ là mục tiêu tiếp theo của chúng. Thế nào bọn chúng cũng sẽ tới tìm con"

Scarlet giơ tay kéo khoá áo lên tới tận cằm, mặt đanh lại. "Con định sẽ đi tìm chúng trước."

SCARLET - KHĂN ĐỎ

Marissa Meyer

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Part1

Xin lỗi mọi người vì đã dừng truyện này khá lâu. Ban đầu mình đăng với mục đích đỡ buồn mấy ngày hè, nhưng trong năm lịch học dày quá nên em nó bị bơ hơi lâu. Mọi người thông cảm nha, sau này mình sẽ đăng nhanh hơn (*cúi đầu*)

CARSWELL THORNE

SỐ CĂN CƯỚC: #0082688359

SINH NGÀY 22 THÁNG 5 NĂM 106 KỈ NGUYÊN THỨ BA,
CỘNG HOÀ HOA KÌ

437 BÀI BÁO, SẮP XẾP THEO SỰ KIỆN MỚI NHẤT

ĐĂNG NGÀY 12 THÁNG 1 NĂM 126 KỈ NGUYÊN THỨ BA:
CARSWELL THORNE, CỰU HỌC VIÊN KHÔNG LỰC HOA KÌ, ĐÃ
BỊ KẾT ÁN 6 NĂM TÙ GIAM TRONG PHIÊN TOÀ XỬ LƯU ĐỘNG
KÉO DÀI HAI TUẦN.

Dòng chữ màu xanh lá cây chạy ngang trước mắt Cinder, liệt kê đầy đủ từng tội danh mà Carswell Thorne đã phạm phải. Mặc dù mới chỉ vừa tròn 20 tuổi cách đây vài tháng nhưng anh chàng này đã có một bề dày thành tích phạm tội: một tội đào ngũ, hai tội trộm cắp tài sản xuyên quốc gia, một tội mưu đồ trộm cắp nhưng không thành, sáu tội tiêu thụ hàng ăn cắp, và một tội trộm cắp tài sản công.

Đặc biệt ở tội danh cuối cùng, anh ta không chỉ đánh cắp một thứ tài sản công bình thường mà là cả một con tàu vũ trụ của không lực Hoa Kỳ.

Và hiển nhiên nó chính là niềm tự hào lớn nhất của anh ta.

Ngoài bản án 6 năm tù ở Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông vì âm mưu đánh cắp một sợi dây chuyền có từ Ki nguyên thứ Hai, Thorne còn bị truy nã ở Úc và tất nhiên là tại chính nước Mĩ của mình, và sẽ phải ra hầu toà và thi hành bản án ở cả hai nước này vì những tội danh đã phạm phải

Hai vai Cinder rũ xuống, bỗng dưng thấy ân hận vì đã lên mạng kiểm tra. Riêng việc trốn tù đã là một tội lớn rồi, giờ lại còn thêm tội giúp tội phạm - một tên tội phạm thực sự - bỏ trốn, trên một con tàu vũ trụ bị đánh cắp?

Cô nuốt nước bọt, lo lắng nhìn qua cái lỗ vừa tạo ra giữa căn phòng máy và buồng giam. Carswell Thorne vẫn đang ngồi trên giường, hai tay chống lên đầu gối, các ngón tay vịn xoắn vào nhau.

Cô lau bàn tay ướt nhẹ vào chiếc quần trắng. Cô làm việc này không phải vì Carswell Thorne. Mà vì Nữ hoàng Levana và Hoàng đế Kai và Công chúa Selenne. Đứa trẻ vô tội mà mẹ Levana từng tìm cách giết hại 13 năm về trước, nhưng đã may mắn được cứu sống và đưa xuống Trái Đất. Nhân vật đang bị săn lùng ráo riết nhất trên thế giới. Người tình cờ lại chính là Cinder.

Cô chỉ mới biết sự thật này chưa đầy 24 giờ, trong khi bác sĩ Erland đã biết về nó cách đây vài tuần. Phải tới khi Nữ hoàng Levana nhận ra cô tại buổi vũ hội và đe dọa sẽ tấn công Trái Đất nếu Cinder không bị tống giam vì tội đào tẩu khỏi Mặt Trăng và nhập cư bất hợp pháp ở Trái Đất, ông mới tiết lộ cho cô kết quả thử DNA và chứng thực được huyết thống của cô.

Ông đã lén vào buồng giam của cô và tặng cho cô một bàn chân mới (bàn chân cũ đã bị long ra lúc cô chạy xuống cầu thang), một bàn tay cyborg đời mới nhất với các công cụ hỗ trợ tối tân mà cô vẫn đang phải làm quen, và một tiết lộ gây sốc về thân thể thực sự của cô. Sau đó ông khuyên cô nên bỏ trốn khỏi đây và tới châu Phi gặp ông.

Yêu cầu này của ông, nói thì dễ nhưng để thực hiện được nó là gần như bất khả thi. Nhưng nhờ thế mà cô có việc để làm và không còn suy nghĩ lung tung về thân phận mới tìm thấy được của mình. Cứ mỗi lần như vậy là đầu óc cô lại trở nên bồn loạn, không thể nghĩ thông suốt bất cứ chuyện gì, mà giờ không phải là lúc cô được phép tỏ ra thiếu quyết đoán. Mặc dù vẫn chưa biết phải làm gì sau khi ra khỏi đây nhưng cô dám chắc một điều: Nếu không bỏ trốn chắc chắn cô sẽ chết khi Nữ hoàng Levana tới đón cô đi.

Cô lén nhìn về phía người bạn tù. Nếu biết được nơi anh ta cất giấu con tàu vũ trụ, và nó quả thực hoạt động như lời anh ta nói thì đây chính là chìa khoá cho sự giải thoát của cô.

Thorne vẫn đang ngồi nghịch ngón tay cái, đúng như mệnh lệnh của Cinder- hãy để tôi yên. Lúc thốt ra những lời ấy, cô có cảm giác máu trong người đang sôi sục, còn làn da như đang bị lửa thiêu đốt. Đây cũng chính là một trong những tác dụng phụ của việc sở hữu năng lực Mặt Trăng - một thứ siêu năng lực vốn đã ngủ yên từ lâu, nhờ vào một thiết bị đặc biệt được cấy vào cột sống của Cinder, nay được bác sĩ Erland đánh thức dậy. Mặc dù trong mắt Cinder, nó giống như một thứ phép thuật, nhưng trên thực tế nó là một đặc trưng về gen của người Mặt Trăng. Họ sinh ra đã có khả năng đó, cho phép họ kiểm soát và điều khiển dòng điện sinh học của các cơ thể sống khác. Họ có thể lừa con gnuoiwf nhìn thấy những điều không có thật hoặc trải qua những cảm xúc không hề có thật. Họ có thể tẩy não con người, sai khiến ọ làm những việc mà nếu trong hoàn cảnh bình thường họ sẽ

không bao giờ làm. Một cách tự nguyện, không một lời tranh cãi hay chống cự.

Cinder vẫn đang trong quá trình học cách sử dụng "món quà" này và cô không biết vừa rồi mình đã làm thế nào mà sai khiến được Carswell Thorne, hay tại sao cô có thể thuyết phục được tay lính gác chuyển cô sang phòng giam khác, để thuận tiện hơn cho việc đào tẩu. Cô chỉ biết duy nhất một điều: Khi ấy cô đã rất muốn lao tới bóp cổ anh bạn tù này vì tội nói quá nhiều, và rồi cô cảm nhận được thứ năng lực kì quái kia bỗng từ đâu xộc lên, hoà vào cùng bao căng thẳng và lo âu vốn vẫn đang chất chứa trong lòng. Trong một thoáng cô hoàn toàn mất kiểm soát và điều kì lạ là sau đó Thorne đã răm rắp làm theo những gì cô nói.

Anh ta lập tức ngừng nói chuyện và trả lại sự bình yên cho cô.

Một cảm giác tội lỗi trào dâng trong Cinder. Cô không biết hậu quả của việc bị người khác khống chế não bộ sẽ ảnh hưởng thế nào lên một con người. Hơn nữa, cô không muốn bị đánh đồng với những người Mặt Trăng chuyên lợi dụng năng lực của mình để mưu lợi cho bản thân. Hay nói đúng hơn là cô không hề muốn là người Mặt Trăng.

Cinder chán nản thối lộn tóc lò xo trước mặt sang một bên rồi cúi xuống dòm qua cái lỗ, sau khi cậy được bồn cầu ra khỏi tường.

Phải tới khi cô bước tới trước mặt, hai tay chống nạnh, Thorne mới ngược mắt nhìn lên. Thần trí của anh ta vẫn chưa hề trở lại bình thường. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng trông anh ta quả thực khá hấp dẫn. Với cái cằm vuông đầy nam tính, đôi mắt xanh biếc và hai lúm đồng tiền quyến rũ chết người. Có điều anh chàng này cần cắt tóc và cạo râu ngay lập tức.

Cinder hít một hơi thật sâu rồi tằn ngần giải thích. "Tôi đã ép anh làm cái điều mà tôi muốn anh phải làm, và đáng ra tôi không nên làm như vậy.

Tôi đã lạm dụng năng lực của mình. Tôi xin lỗi."

Anh ta chớp mắt nhìn xuống bàn tay kim loại của Cinder, cái tuốc nơ vít nhỏ vừa nảy vẫn đang chìa ra ở đốt ngón tay. "Cô chính là cô gái lúc nảy đây à?" Anh ta hỏi, bằng cái giọng mỹ đặc sệt mà nếu chỉ nghe qua sẽ không ai nghĩ đây là giọng của một người đang bị điều khiển thần kinh.

"Tất nhiên rồi."

"Thế à?" - Lòng mày anh ta nhăn tít lại - "Tại bỗng dưng tôi thấy cô khi nảy xinh hơn hẳn."

Cinder cau mày khó chịu, thậm chí đã nghĩ tới chuyện rút lại lời xin lỗi vừa rồi, nhưng cuối cùng cô chỉ khoanh hai tay lại trước ngực, giọng đầy hậm hực. "Học viên Thorne, đúng không?"

"Thuyền trưởng Thorne"

Trong lí lịch của anh ghi rõ lúc đào ngũ anh vẫn đang chỉ là một học viên."

Thorne nheo mắt nhìn chăm chăm vào mặt Cinder, và rồi mặt anh sáng bừng lên, giơ tay chỉ về phía cô " Cô có màn hình trong đầu đúng không?"

Cinder lặng thinh không trả lời.

"Đó là chuyện trước đây." Anh nói "còn giờ tôi đã là Thuyền trưởng rồi. Tôi thích được gọi như vậy. Để gây ấn tượng với đám con gái hơn."

Cinder, không hề thấy ấn tượng, chỉ về phía căn phòng máy ở phía bên kia bức tường "Tôi đã quyết định cho anh đi cùng, nếu chúng ta có thể tới được chỗ giấu tàu vũ trụ. Nhưng... hãy cố gắng nói ít đi một chút."

Thorne lập tức đứng bật dậy khỏi giường, trước cả khi cô kịp nói xong "Chính sự quyến rũ của cô đã quyến rũ được cô đúng không?" (N:anh này tự

kỉ kinh --)

Cinde thở dài, chui qua lỗ hổng trên tường, thận trọng lách qua các đoạn ống howroo. "Con tàu vũ trụ đó...là do ăn trộm mà có đúng không? Của quân đội Hoa Kỳ?"

"Tôi thì lại không nghĩ nó là đồ "ăn cắp". họ đâu có bằng chứng nói rằng tôi sẽ không trả lại"

"Anh đang đùa tôi đúng không?"

Thorne nhún vai "Cô cũng đâu có bằng chứng"

"Thế anh có định trả lại nó thật không?"

"Có thể"

Bóng đèn cảnh báo màu da cam nhấp nháy nơi đáy mắt Cinder - một phần mềm cyborg phát hiện nói dối.

"Biết ngay mà" Cô lầm bầm nói một mình "Liệu con tàu đó có thể bị lần ra không?"

"Tất nhiên là không rồi. Tôi đã tháo hết các thiết bị theo dõi từ lâu rồi."

"Tốt. Nói tới mới nhớ..."- Cinder giơ tay lên, cắt cái tuốc nơ vít vào bên trong. Sau đó loay hoay một hồi cũng bật ra được con dao nhíp - "Chúng ta cần phải gỡ con chip căn cước của anh"

Thorne hơi lùì lại.

"Đừng nói với tôi là anh sợ nhé."

"tất nhiên là không rồi" - Thorne gượng gạo bật cười, xắn tay áo bên trái lên - "chỉ là...cái đó đã được khử trùng chưa?"

Mặt Cinder sa sầm

"Ý tôi là ...tôi biết cô vệ sinh rất sạch sẽ, chỉ là..." Anh ta ngậm ngừng phân trần, rồi chìa tay về phía Cinder - "Thôi bỏ qua đi. Cố gắng đừng cắt phải động mạch hay gì đó là được."

Cinder khom người, thận trọng kề mũi dao vào cổ tay Thorne. Trên đó đã có sẵn một vết sẹo mờ, chứng tỏ anh ta đã từng lấy con chip đó ra trong thời gian bỏ trốn.

Các ngón tay của Thorne khẽ giật giật, nhưng cả người vẫn ngồi im không nhúc nhích. Cinder từ từ rút ra một con chip dính máu rồi vứt nó xuống cùng với búi dây thừng nằm trên sàn, trước khi cắt một miếng vải từ tay áo của anh ta và đưa cho anh ta tự băng bó vết thương.

"Vậy là chúng ta than thiết hơn rồi đúng không? Hay là do tôi suy nghĩ nhiều?"

Cinder cười khẩy quay đi, chỉ vào tấm lưới sát trần. Nó được bao quanh bởi các sợi dây ngoằn ngoèo thì ra từ cái bảng điện, trước khi biến mất ra đằng sau những cái lỗ chạy dọc trên tường "Anh đẩy tôi lên đó được không?"

"Đó là cái gì thế?" Thorne đan các ngón tay vào nhau chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

"Ổng thông gió." Cinder giẫm lên tay Thorne, vờ như không nghe thấy tiếng làu bàu của anh ta lúc nâng cô lên. Cô đã đoán trước được phản ứng này của anh bởi nếu nhìn thoáng qua sẽ không ai nghĩ cái tay và cái chân giả của cô lại có thể nặng đến vậy.

Nhờ sự giúp đỡ của Thorne, cô nhanh chóng gỡ tấm lưới kia ra và khê khàng đặt nó lên mấy cái ống phía trên đầu rồi đu người qua lỗ thông gió, không mọt chút do dự.

Trong lúc chờ Thorne trèo lên phía sau, Cinder bật bản vẽ thiết kế bên trong nhà lao lên để tìm hướng đi. Sau đó cô bật đèn pin đã được cài sẵn lên rồi bắt đầu bò.

Việc di chuyển bên trong đường ống dẫn khí vất vả hơn nhiều so với tưởng tượng của Cinder. Vừa nóng vừa ngột ngạt. Cứ bò được vài bước cái chân trái của cô lại va vào thành ống nhôm, tạo ra những tiếng gleng keng.. Cinder đã phải dừng lại 2 lần để nghe ngóng, mỗi khi nghe thấy có tiếng bước chân ở phía dưới. Chẳng phải bọn họ sẽ đặt còi báo động khi phát hiện ra có tù nhân bỏ trốn hay sao? Cô thấy hơi bất ngờ vì này giờ vẫn chưa có tiếng chuông nào vang lên. 32 phút. Cô đã rời khỏi phòng giam của mình được 32 phút.

SCARLET - KHĂN ĐỎ

Marissa Meyer

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Part 2

Các tình yêu thương mình vài ngôi sao vàng cho vui đi. Có động lực gõ nhanh lắm nhoa!

P/s: nhoaáng cái mà nhanh thật, mình chỉ còn 1 cuốn Scarlet thôi, bạn nào muốn hết nhé? À, bạn nào muốn mượn lại cuốn Tàn tro thì liên lạc mình nha. Tự dưng thấy mình bị sao í, chưa mua được tập 1 mà lại ôm về tập 2, 3 mới chết chứ, thành ra không có phúc đọc mà. Hừm...nếu không thì hết giùm ta 2 tập đó đi, mỗi lần nhìn chúng là ta lại đau lòng mà! :v :D

Nào, giờ thì action thôi!

Mồ hôi chảy thành giọt xuống mũi Cinder, cộng thêm tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực khiến cô bỗng có cảm giác thời gian đang dừng lại, như thể cái đồng hồ trong đầu cô bỗng dừng bị mắc kẹt. Sự xuất hiện của Thorne khiến cô không ngừng băn khoăn: chỉ một mình cô đã khó - làm sao cô có thể đưa cả hai trốn ra khỏi đây?

Một ý nghĩ thoáng vụt qua đầu cô.

Cô có thể tẩy não anh ta.

Cô có thể thuyết phục Thorne rằng anh ta muốn nói cho cô biết vị trí của con tàu vũ trụ và làm sao để tìm ra nó. Sau đó, cô có thể khiến anh ta quyết định không đi cùng cô nữa. Cô có thể buộc anh ta quay trở lại phòng giam. Và Thorne sẽ không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc ngoan ngoãn làm theo lời cô.

"Mọi chuyện vẫn ổn chứ?"

Cinder thở ra đầy khó nhọc.

Không. cô sẽ không lợi dụng anh ta, hay bất kì ai. Từ trước tới nay cô vẫn sống tốt mà không cần dung tới năng lực của người Mặt Trăng, và bây giờ cũng vậy.

"Xin lỗi." Cinder nói khẽ "Tôi đang xem lại bản vẽ thiết kế. Chúng ta sắp tới nơi rồi."

"Bản vẽ thiết kế?"

Nhưng cô vờ như không nghe thấy câu hỏi của người bạn tù, cảm cúi bò tiếp, trước khi ngoẹo vào khúc ngặt tiếp theo và nhìn thấy mấy ô sáng hình bàn cờ chiếu trên trần của ống thông gió. Cảm giác nhẹ nhõm, hy vọng và sung sướng trào dâng trong Cinder khi cô ngó đầu qua tấm lưới và nhìn xuống dưới.

Cô nhìn thấy một khoảng đất rộng bằng bê tông với một vũng nước tù ở phía dưới, và cách đó chưa đầy sáu bước là một tấm lưới khác, to hơn và có hình tròn.

Là cổng thoát nước mưa. Tại đúng vị trí mà tấm bản đồ đã chỉ.

Họ sẽ phải nhảy xuống đó, và nếu may mắn không bị gãy chân hay gãy tay thì mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn.

"Chúng ta đang ở đâu?" Thorne thì thào hỏi.

"Bến tàu chờ hàng dưới lòng đất - nơi họ chuyên thức ăn và đồ tiếp tế" Nói rồi cô nhẹ nhàng trườn qua tấm lưới và hơi lùi ra phía sau để Thorne cũng có thể nhìn qua lỗ hở.

"Chúng ta cần phải xuống dưới đó, tới chỗ cổng thoát nước mưa kia."

Thorne nhíu mày, chỉ tay xuống dưới. "Đằng kia là dốc thoát nước đúng không?"

Cinder gật đầu mà không cần nhìn.

"Tại sao chúng ta không thử thoát ra từ lối đó?"

Cinder ngẩng đầu nhìn Thorne, ánh sáng từ tấm lưới bên dưới hắt lên chiếu thẳng vào mặt "Và cứ thế đi bộ tới chỗ tàu vũ trụ của anh? Trong bộ quần áo tù trắng toát này?"

Thorne cau mày, chưa kịp trả lời thì đột nhiên có tiếng người nói chuyện. Cả hai lập tức vội cúi đầu xuống.

"Tôi không tận mắt nhìn thấy ngài ấy nhảy với cô ta, nhưng em gái tôi thì có." Người phụ nữ nói, theo sau là tiếng bước chân của ai đó - "Váy của cô ta ướt sũng và nhăn nhúm như một cái túi đựng rác."

"Nhưng tại sao Hoàng đế lại hạ mình khiêu vũ với một cyborg?" Người đàn ông hỏi - "Và để mặc cho cô ta xxoong tới tấn công Nữ hoàng Mặt Trăng như thế... không thể nào. Chắc em gái chị nói quá lên thôi. Tôi đoán cô ta chỉ là một kẻ tâm thần, lang thang trên phố rồi đi lạc ào thôi. Có lẽ cô ta thấy bất bình và cay đắng vì sự đối xử bất công với người máy cyborg."

Đoạn hội thoại của họ bị cắt ngang bởi âm thanh ồn ã của chiếc tàu chở hàng.

Cinder không dám ngó qua tấm lưới lần thứ 2 mà chỉ ghé mắt nhìn con tàu từ từ hạ xuống và lù vào cảng chất dỡ, trước khi dừng lại ngay dưới giữa Cinder và Thorne với cái cống thoát nước.

"Chào buổi sáng, Ryu-jin." Người đàn ông giơ tay chào viên phi công vừa bước xuống khỏi con tàu. Tiếng chào của họ bị nhấn chìm bởi tiếng

động cơ thuỷ lực âm âm của con tàu.

Lợi dụng âm thanh đó, Cinder dung tuốc nơ vít để mở tấm lưới. Sau đó gạt đầu ra hiệu cho Thorne, để anh ta khẽ khàng nâng nó lên.

Mồ hôi chỉ ròn ròn xuống cổ Cinder, tim cô đập nhanh tới mức tưởng chừng như muốn làm bầm tím cả lồng ngực của cô. Cô nghiêng đầu quan sát xung quanh bến tàu, xem còn ai hay cái gì có thể phát hiện ra họ không. cách vị trí cô và Thorne đang trốn chưa đầy một cánh tay là cái camera theo dõi có thể chuyển động được gắn trên trần bê tông.

Cinder vội thụt đầu lại, mạch máu hai bên thái dương như muốn nổ tung vì lo sợ. Cũng may là khi ấy cái máy quay đang quay sang phía đối diện, nhưng với khoảng cách như thế này, cả hai người họ sẽ không thể nhảy xuống mà không bị phát hiện ra. Chưa kể còn phải đối mặt với ba nhân viên đang dỡ hàng và càng kéo dài ở đây, khả năng lính gác phát hiện ra sự biến mất của họ càng cao.

Cinder nhắm nghiền hai mắt, hồi tưởng lại vị trí của cái máy quay trước khi luồn tay ra ngoài. Cô úp sát lòng bàn tay vào trần nhà - cái máy quay xa hơn cô tưởng - nhưng cuối cùng ngón tay của cô cũng chạm được vào nó. Cô nắm lấy ống kính và bóp thật mạnh. Miếng nhựa nhanh chóng vỡ vụn trong lòng bàn tay làm bằng titan của Cinder, và gây ra một tiếng gđộng không hề nhỏ.

Cô nằm im, nín thở chờ đợi và thở phào khi nghe tiếng bước chân và tiếng nói chuyện của người bên dưới vẫn không hề dừng lại.

Thời gian của họ đã hết. Họ chỉ còn chưa đầy một phút trước khi có người phát hiện ra chiếc máy quay đã bị vô hiệu hoá.

Cinder ngẩng đầu lên, cô gạt đầu với Thorne và nhảy xuống.

Cú rơi của cô xuống nóc tàu chở hàng tạo ra một tiếng động khá lớn, làm rung chuyển cả tấm kim loại bên dưới. Ngược lại Thorne gần như không gây ra tiếng động nào.

Ngay lập tức tiếng nói chuyện im bật.

Cinder quay ngoắt người lại đúng lúc ba bóng người chạy ra từ trong cầu cảng, khuôn mặt ai nấy đều bối rối, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vừa nhifnt hấy cô và Thorne trên nóc tàu, họ lập tức đứng khựng người lại. Họ đã nhận ra bộ quần áo tù màu trắng. Và cánh tay cyborg của cô.

Một trong hai người đàn ông lập tức thò tay xuống thắt lưng tìm bộ đàm.

Nghiến chặt quai hàm, Cinder giơ tay về phía anh ta, trong đầu chỉ nghĩ duy nhất một chuyện: Anh ta không thể lấy được bộ đàm, không thể báo động. Cô nghĩ tới chuyện các ngón tay của anh ta sẽ dừng lại khi chỉ còn cách tới thắt lưng vài phân.

Theo sự điều khiển của cô, tay anh ta đã dừng lại và giữ nguyên trong không khí.

Ánh mắt tràn ngập nỗi khiếp sợ.

"Không được cử động." Giọng Cinder khan đặc, bản thân thấy tội lỗi vì hành động của mình. Chính cô cũng hoang mang không kém gì ba người đang đứng trước mặt cô, có điều nỗi khiếp sợ trên gương mặt họ không lẫn vào đâu được.

Cảm giác bồng rất khi nãy lại trở lại, bắt đầu từ cổ rồi lan xuống cột sống, hai vai và hông, trước khi dừng lại ở phần nối giữa bàn tay và bàn chân giả của cô. Nó không còn đau đớn và đột ngột như lần đầu tiên bác sĩ

Erland giải thoát năng lực Mặt Trăng trong người cô. Ngược lại nó còn khiến cô cảm thấy nhẹ nhàng, êm ái và có phần dễ chịu.

Cô có thể cảm nhận được luồng điện sinh học của ba cá thể đang đứng trên cầu cảng, chúng bao quanh lấy họ như những con sóng, va đập vào không khí, sẵn sàng chờ đợi sự điều khiển của cô.

Quay ra sau.

Cả ba người đồng loạt quay ra sau, toàn thân cứng đờ và gượng gạo.

Nhắm mắt lại. Bịt tai lại. Cô ngáp ngừng một lát rồi nói thêm. Hát đi.

Ngay lập tức 3 giọng hát ê a vang lên. Phá tan bầu không khí tĩnh lặng của bến tàu. Cinder hy vọng nó đủ to để không ai nghe thấy tiếng Thorne mở tấm lưới trên sàn bê tông. Hy vọng bọn họ sẽ tưởng rằng cô và Thorne đã bỏ trốn qua lối cổng chính, hoặc trốn lên một con tàu chở hàng nào đó.

Thorne há hốc mồm, tròn to mắt hỏi cô. "Bọn họ đang làm gì thế?"

"Làm theo mệnh lệnh." Cinder trả lời, giọng đầy nặng nề. Cô cảm thấy ghét chính mình vì đưa ra lời yêu cầu đó. Ghét tiếng ngân nga đang lọt vào trong tai cô. Ghét cái năng lực quá không bình thường, quá siêu phàm và quá bất công này.

Nhưng cô chưa một lần nghĩ tới việc ngừng khống chế họ.

"Đi thôi." Cinder trượt xuống khỏi con tàu. Chui xuống dưới gầm tàu và tìm thấy tấm lưới giữa mấy cái bánh xe. Mặc dù hai tay này giờ vẫn chưa hết run, nhưng cuối cùng cô cũng mở được tấm lưới và nhấc nó lên.

Trong bóng tối, cô nhìn thấy thấp thoáng bóng của vũng nước tù.

Khoảng cách từ miệng cống xuống vũng nước không quá xa, nhưng cảm giác khi bàn chân trần chạm vào mặt nước nhầy nhụa toàn dầu khiến cô không khỏi rùng mình. Thorne nhảy theo ngay phía sau cô, và kéo nắp trở lại chỗ cũ.

Một đường ống tròn bằng bê tông nằm ở sát cạnh tường, cao đến ngang bụng Cinder, chất đầy rác và nấm mốc. Vừa nhăn mũi cô vừa khom người bò vào trong đó.

SCARLET - KHĂN ĐỎ

Marissa Meyer

www.dtv-ebook.com

Chương 7

CHƯƠNG 7:

Ta đã trở lại đây, dù thật sự là quá quá lâu rồi. Sau một giờ miệt mài vật vã với máy tính, rốt cuộc ta cũng xong được chương này. Ôi, đúng là phải luyện nhiều nhiều thật, khả năng đánh máy của ta kém quá

CỨ MỖI GIỜ TRÔI QUA, CÁC BIỂU TƯỢNG VĂN KIÊN TRÊN MÀN HÌNH của Hoàng đế Kai lại càng dày đặc, không phải vì có quá nhiều thứ cho vị tân Hoàng đế đọc hay kí ất cứ tài liệu nào. Hai tay ôm đầu, anh thất thần nhìn vào màn hình tước mặt và nhìn các biểu tượng tiếp tục nhân lên theo cấp số nhân.

Kai hiểu rằng mình cần phải chợp mắt, nhưng sau hàng giờ nằm trên giường và nhìn chăm chăm lên trần nhà, cuối cùng anh đành bỏ cuộc và quyết định tới đây, với mong muốn có thể tìm được việc gì đó để giết thời gian. Bất cứ việc gì.

Bất cái gì có thể giúp anh xua đuổi các ý nghĩ đang liên tục lờn vờn trong đầu.

Kai quay đầu nhìn quanh căn phòng trống không. Đây từng là nơi làm việc của cha anh, nhưng trong mắt Kai nó quá xa xỉ và lộng lẫy để làm phòng làm việc. Ba chiếc đèn lồng có tua rua được treo dọc trên trần nà sơn đỏ và vàng với những hoạ tiết hình con rồng được vẽ bằng tay một cách công phu và tỉ mỉ. Ở bên tay trái anh là chiếc lò sưởi âm tường. Khu vực tiếp khách với toàn bộ toàn bộ đồ nội thất được làm từ gỗ cây bách và được chạm trổ khá cầu kì, kèm theo một quầy ba nhỏ ở góc phòng. Trên các

khung ảnh điện tử treo cạnh cửa là những thước phim câm về mẹ của Kai và hình ảnh gia đình 3 người.

Không có gì thay đổi kể từ khi cha anh qua đời, ngoại trừ ngôi vị chủ nhân của căn phòng.

Và có lẽ là mùi của căn phòng. Kai bồi hồi nhớ lại mùi nước gạo râu quen thuộc của cha, mà giờ đây đã bị hay thế bởi mùi thuốc tẩy và hoá chất - vết tích của việc phòng đã bị tẩy trùng sau khi cha anh được chẩn đoán là mắc bệnh letumosis, thứ bệnh dịch đã cướp đi sinh mạng của hàng trăm ngàn người trên toàn Trái Đất trong suốt một thập kỉ qua.

Ánh mắt Kai nhanh chóng rời khỏi mấy, cái khung ảnh và nhìn xuống bàn chân bằng kim loại nhỏ xíu đang nằm ở góc bàn làm việc, phần khớp nổi bết đầy dầu mỡ. Giống như một cái bánh xe quay, luồng suy nghĩ của anh đã đi được một vòng và giờ quay trở lại điểm xuất phát ban đầu.

Linh Cinder.

Lòng ngực Kai thắt lại, anh đặt cái bút đang nắm chặt trên tay này giờ xuống mặt bàn và định cầm bàn chân kim loại kia lên nhưng các ngón tay anh dừng lại trước khi chạm vào nó.

Nó thuộc về cô gái đó, cô thợ sửa máy tre xinh đẹp ở khu chợ. Một cô gái rất thân thiện và dễ gần. một cô gái đầy cá tính, không hề giả vờ để trở thành một ai đó khác.

Hoặc là anh đã từng tưởng như vậy.

Co các ngón tay lại thành nắm đấm, Kai lặng lẽ thu tay về, chỉ mong có người ở bên cạnh để cùng trò chuyện.

Nhưng cha anh đã không còn. Và giờ bác sĩ Erland cũng đi mất, sau khi nộp đơn từ chức và bỏ đi không một lời từ biệt.

Bên cạnh anh chỉ còn ông Konn Torin, vị cố vấn trưởng trung thành của cha anh và giờ là cố vấn riêng của anh. Nhưng một người mang phong thái đầy tính ngoại giao như ông Torin sẽ không bao giờ có thể hiểu được chuyện này. Ngay đến bản thân Kai cũng còn chưa hiểu hết những cảm xúc khó tả của mình mỗi khi nghĩ tới Cinder. Linh Cinder, người đã nói dối anh về mọi chuyện.

Cô ấy là một cyborg.

Anh không sao xua tan được hình ảnh cô nằm sóng xoài dưới chân cầu thang dẫn ra vườn thượng uyển, một bàn chân long hẳn ra khỏi cổ chân, một bàn tay làm bằng kim loại nóng rẫy, làm chảy cả chiếc găng tay lụa - món quà anh đã dành riêng tặng cô.

Kai biết mình nên cảm thấy khinh ghét người con gái đó. Anh tua đi tua lại kí ức kinh hoàng ấy, cố gắng để ghét Cinder, ghét những sợi dây phát ra tia lửa điện lòng thông từ cổ chân, ghét các khớp đốt ngón tay bằng kim loại, ghét cái hệ thần kinh giao cảm ăng masykos thể nhận và truyền thông tin từ não bộ. Cô ấy không hề bình thường. Có lẽ cô ấy là một trường hợp từ thiện, và anh không thể không tự hỏi liệu gia đình cô đã tự chi trả cho cuộc phẫu thuật đó hay được tài trợ bởi ngân sách của chính phủ. Anh tự hỏi, là ai đã tội nghiệp cô đến mức quyết định cho cô một cuộc sống thứ 2 khi mà cơ thể cô đã bị hủy hoại nặng nề như vậy. anh tự hỏi điều gì đã khiến cơ thể cô bị hủy hoại đến mức đó, hay là cô sinh ra đã bị dị tật như vậy.

Kai băn khoăn và băn khoăn, bản thân hiểu rằng đáng ra anh phải thấy khó chịu khi bị cuốn vào cái vòng luẩn quẩn không lời giải đáp này.

Nhưng anh không hề thấy khó chịu. Anh không hề ghê sợ trước sự việc cô ấy là một người máy cyborg.

Sự ác cảm của anh chỉ bắt đầu vào giây phút hình ảnh của cô trong mắt anh đột nhiên rung rinh, lay động, như thể chính cô là cái màn hình vỡ. Anh chớp mắt, và cô khonong còn là cô gái cyborg yếu đuối toàn thân ướt đẫm nước mưa nữa, mà là một coo gái xinh đẹp tuyệt trần, không gì sánh được. Với làn da rám nắng mịn màng không tì vết, đôi mắt sáng long lanh và một biểu cảm mê đắm lòng người khiến 2 đầu gối anh chỉ chực khuỵu xuống.

Hình nhân ảnh của cô ấy còn đẹp hơn cả Nữ Hoàng Levana , nó có thể khiến người đối diện cảm thấy nhức nhối khi nhìn trực diện.

Kai biết chuyện gì đã xảy ra: hình nhân ảnh của Cinder liên tục hiện lên rồi biến mất, trong khi anh đang đứng trước mặt cô, cố gắng định thần xem thứ mình nhìn thấy là gì.

Nhưng anh không biết trước đó cô đã sử dụng hình nhân ảnh với anh bao nhiêu lần. Cô đã lừa anh bao nhiêu lần. cô ấy đã biến anh thành thẳng goocs bao nhiêu lần.

Liệu cô gái lấm lem dầu mỡ, với mái tóc rối bời, anh từng gặp ở khu chợ đã có khi nào là thật? Cô gái đã mạo hiểm tính mạng của mình để tới vũ hội nhằm cảnh báo cho Kai biết về âm mưu của kẻ thù, trong một đôi chân đi lại không hề dễ dàng...

"Điều đó không còn quan trọng nữa" Kai lẩm bẫm nói với cái chân kim loại ở góc bàn

Dù Linh Cinder là ai thì cô ấy cũng không còn là mối bận tâm của anh nữa. chẳng bao lâu nữa Nữ Hoàng Levana sẽ trở về Mặt Trăng và bà ta sẽ mang theo Cinder làm tù nhân. Đó là sự sắp xếp mà Kai đã đồng ý.

Tại buổi vũ hội, anh đã bị buộc phải lựa chọn và đã từ chối đề nghị kết hôn của bà Levana một lần và mãi mãi. Anh đã hạ quyết tâm không bao giờ để người dân của mình phải sống dưới sự cai trị của một nữ hoàng ác độc

không tình người như Levana, và tại thời điểm đó Cinder chính là quân bài mặc cả cuối cùng của anh. Hòa bình, đổi lấy một cyborg. Sự tự do của người dân Khối Thịnh Vượng đổi lấy một cô gái người Mặt Trăng đã dám chống lại nữ hoàng của mình

Anh không biết thỏa thuận đó sẽ kéo dài được bao lâu. Nữ Hoàng Levana vẫn từ chối kí vào hiệp ước hòa bình giữa vương quốc Mặt Trăng với Liên minh Trái Đất. với tham vọng trở thành Nữ hoàng của Khối Thịnh Vượng, chắc chắn bà ta sẽ không chịu thỏa mãn với sự hi sinh của một cô gái bình thường.

Và lần tới, kai không nghĩ anh còn gì để đưa ra làm điều kiện trao đổi

Kai giơ tay lên vò đầu, mặc dù đã cố gắng hướng sự tập trung vào văn kiện trên màn hình nhưng này giờ anh đọc câu đầu tiên tới ba lần rồi mà vẫn chẳng hiểu nó nói về cái gì. Anh cần phải nghĩ tới một việc gì đó khác, bất cứ việc gì, trước khi bị những câu hỏi không có hồi kết làm cho phát điên.

Một giọng nói đều đều vang lên, cắt ngang luồng suy nghĩ của Kai, làm anh giật mình. "Cố vấn hoàng gia Konn Torin và Chủ tịch Hội đồng an ninh quốc gia Huy Deshal xin gặp."

Kai liếc nhìn đồng hồ. 06:22

"Mời vào"

Cửa văn phòng mở ra, cả 2 đều ăn mặc chỉnh tề, có điều đây là lần đầu tiên Kai thấy họ xuất hiện với mái tóc chải vội vàng như thế này. Rõ ràng họ vừa thức dậy trong tình trạng khá vội vàng và tới thẳng đây, mặc dù nhìn đôi mắt thâm quầng của ông Torin, Kai đồ rằng ông cũng chẳng ngủ được nhiều hơn Kai là mấy.

Kai đứng dậy chào họ rồi gõ nhẹ vào góc màn hình để nó tự gấp xống màn hình làm việc. "Hai vị có vẻ dậy sớm nhỉ"

"Hoàng thượng" chủ tịch Huy cúi đầu nói "thật may là ngài đã thức giấc. tôi rất lấy làm tiếc phải thông báo cho ngài về một sự cố vi phạm an ninh cần xin ý kiến chỉ đạo gấp của ngài"

Cả người Kai cứng đờ, ý nghĩ đầu tiên anh nghĩ tới là khủng bố, bạo loạn mất kiểm soát...Nữ Hoàng Levana tuyên bố chiến tranh "Ông nói sao? Chuyện gì đã xảy ra?"

"Vừa xảy ra một cuộc vượt ngục ở nhà tù Tân Bắc Kinh" ông Huy nói "Cách đây 48 phút"

Các dây thần kinh ở 2 bên vai Kai căng cứng, anh liếc sang hỏi ông Torin "Vượt ngục?"

"Hai phạm nhân đã bỏ trốn."

Kai chống 10 đầu ngón tay lên mặt bàn. "Chẳng phải chúng ta đã có quy trình để xử lí những việc tương tự rồi sao?"

"Bình thường là như vậy. tuy nhiên, đây là một trường hợp vô cùng đặc biệt."

"Đặc biệt thế nào?"

Ông Huy mìm chặt môi. "Một trong hai tù nhân vượt ngục là Linh Cinder, thừa hoàng thượng. kẻ đào tẩu đến từ Mặt Trăng "

Thế giới như đảo lộn dưới chân Kai. Phản xạ đầu tiên của anh là liếc về bàn chân cyborg ở góc bàn, nhưng sau đó anh đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. "Bằng cách nào?"

"Chúng tôi đã cử một đội phân tích đoạn băng an ninh để xác định xem cô ta đã thoát ra bằng cách nào. Theo suy đoán của chúng tôi thì cô ta đã dùng phép hình nhân ảnh với viên lính gác và thuyết phục anh ta chuyển cô ta sang khu riêng biệt của nhà tù. Từ đó cô ta đột nhập được vào hệ thống ống thông gió." Nói rồi ông ta ngấp ngừng giơ 2 cái túi ni lông trong suốt lên. Một túi đựng bàn tay cyborg, túi còn lại đựng một con chip nhỏ dính máu "Chúng tôi tìm thấy chúng trong phòng giam của cô ta"

Kai sửng người, nhìn chăm chăm vào 2 cái túi ni lông trên tay ông Huy. "Đó chẳng phải bàn tay của cô ấy sao? Tại sao cô ấy lại làm như vậy?"

"Chúng tôi vẫn đang điều tra. Tuy nhiên, chúng tôi biết chắc một điều: Cô ta đã thoát ra bằng đường bến tàu chở hàng của nhà tù. Chúng tôi đang huy động người bố trí ở mọi tuyến đường quanh khu vực đó."

Kai bước tới chỗ khung cửa sổ lớn nhìn thẳng xuống khu vườn phía Tây cung điện. ở bên dưới ấy cối vẫn còn ướt đầm sương đêm.

"Hoàng thượng." ông Torin lên tiếng "Tôi khuyên ngài hãy triển khai quân đội để truy lùng và bắt giữ 2 kẻ đào tẩu đó"

Kai giơ tay lên xoa 2 bên thái dương "Quân đội?"

Ông Torin từ tốn giải thích, "Ít nhất ngài cũng cần có một động thái quyết liệt để truy tìm cô ta"

Anh biết ông Torin nói đúng. Bất cứ sự chần chờ nào cũng là dấu hiệu của sự mềm yếu và thậm chí sẽ khiến cho người khác tưởng rằng chính anh đã tiếp tay cho việc bỏ trốn đó.. Nữ Hoàng Levana sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này.

"Tù nhân bỏ trốn còn lại là ai?" anh hỏi, cố kéo dài thời gian để nghĩ thêm phương án giải quyết. Cinder - một người Mặt Trăng - một cyborg,

một kẻ đào tẩu.

Đã bỏ trốn.

"Carswell Thorne." Ong Huy trả lời "Một cựu học viên của Không lực Hoa Kỳ, người đã đào ngũ 14 tháng sau khi đánh cắp một con tàu chở hàng của quân đội. tại thời điểm này, chúng tôi chưa thấy anh ta là mối đe dọa gì lớn."

Kai bước tới gần bàn làm việc, nhìn vào hồ sơ của nhân vật đào tẩu thứ 2 vừa được chuyển tới màn hình của anh. Lòng mày anh nhíu lại. Có thể anh ta không nguy hiểm, nhưng rất trẻ và đẹp trai. Trong tấm ảnh tù, anh ta thậm chí còn cợt nhả nháy mắt với camera. Ngay lập tức, Kai cảm thấy ghét gã này (*cứ đọc tới đoạn này là ta lại nghĩ anh Kai nhà ta ghen nhỉ?!?!*)

"Thưa Hoàng thượng, chúng tôi cần ngài đưa ra quyết định." Ông Torin nói "Ngài có đồng ý cử quân đội đi truy bắt 2 tù nhân vượt ngục này không?"

Kai mím chặt môi "Có, tất nhiên rồi, nếu ông nghĩ cần phải làm như vậy "

Ông Huy gõ nhẹ gót giày rồi trịnh trọng đi ra cửa.

Kai muốn gọi ông ta trở lại ngay lập tức, bởi anh vẫn còn hàng ngàn câu hỏi chưa có câu trả lời. anh muốn thế giới chuyển động chậm một chút, cho anh có thêm thời gian để xử lý chuyện này, nhưng cả 2 đã rời đi trước cả khi anh kịp thốt ra câu "Khoan đã!"

Cửa phòng đóng lại. chỉ còn mình Kai với căn phòng rộng lớn. anh thở dài, lén nhìn về phí bàn chân cyborg của Cinder một lần nữa rồi gục đầu xuống mặt bàn lạnh ngắt.

Nếu còn sống, chắc hẳn giờ này cha anh đang ngồi ở đây, tại chính chiếc bàn này, gửi thông báo đi khắp nơi và làm mọi cách để tìm bằng được Cinder, vì sự bình yên của Khối Thịnh Vượng Chung.

Nhưng Kai không phải cha anh. Anh không có được lòng vị tha vô bờ bến như vậy.

Vẫn biết là không đúng, nhưng anh không thể không thần cầu mong, dù Cinder ở đâu, bọn họ cũng sẽ không bao giờ tìm thấy cô